

A
C40.11
2530

รับน้องใหม่ '30

* ทุก 3 ปี อีเอ็มวีมีเงินปันผล 10,000 บาท
เก็บสะสมไว้เป็นทุนการศึกษาของลูกสาวค่ะ*

ก้าวหน้า

รับทุนเพิ่มทุนทุก 3 ปี มีปันผลวันครบสัญญา

ก้าวหน้า โครงการออมทรัพย์ระยะสั้นชีวิตที่ให้ผลประโยชน์ค่าและความคุ้มครองที่สมบูรณ์ ตลอดระยะเวลา 18 หรือ 21 ปี ซึ่งคุณจะได้รับเงินสดคืนทันทีทุก ๆ 3 ปีในอัตรา 10% ของทุนประกัน และบริษัทฯ จะเพิ่มทุนประกันให้ 10% เช่นกัน เท่ากับเป็นการเพิ่มความคุ้มครองให้สูงขึ้นถึง 160% ทั้งนี้ยังได้รับเงินปันผลประมาณ 50% ในวันครบกำหนดสัญญา โดยคุณสามารถกำหนดทุนประกันได้สูงตามความต้องการ

ตัวอย่างผลประโยชน์กรมธรรม์ ก้าวหน้า
ทุนประกัน 100,000 บาท ระยะเวลา 21 ปี

กรณีครบกำหนดสัญญา

รับเงินสดคืนทันที 10% ทุก ๆ 3 ปี รวม 6 ครั้ง ก่อนครบกำหนดสัญญา เป็นเงิน	60,000 บาท
รับเงินทุนประกันส่วนที่เหลือคืน 40% เป็นเงิน	40,000 บาท
รับเงินส่วนที่เพิ่มจากทุนประกัน 10% ทุก ๆ 3 ปี รวม 6 ครั้ง เป็นเงิน	60,000 บาท
รับเงินปันผลประมาณ 50% เป็นเงิน	50,000 บาท
รวม	210,000 บาท

กรณีเสียชีวิต

รับเงินทดแทนตามทุนประกันและส่วนที่เพิ่ม 10% ทุก ๆ 3 ปี เป็นเงิน	100,000 - 160,000 บาท
---	-----------------------

*บริษัทฯ รับรองการจ่ายเงินคืนไม่น้อยกว่า 30% ของทุนประกัน

นอกจากนี้ ผู้เอาประกันสามารถเลือกรับความคุ้มครองเพิ่มเติม กรณีประสบอุบัติเหตุ ถูกฆาตกรรม ทำร้ายร่างกาย และการรักษาพยาบาล โดยจะได้รับเงินทดแทนเพิ่มเติมหากเสียชีวิต สูญเสียอวัยวะ หรือเงินทดแทนรายสัปดาห์ พร้อมเงินชดเชยค่ารักษาพยาบาล เป็นต้น

กรมธรรม์ของไทยประกันชีวิตทุกแบบ คุ้มครองผู้เอาประกันให้ฟรีจนครบกำหนดสัญญา หากประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยจนกลายเป็นบุคคลทุพพลภาพอาจได้รับเงิน

ขอรายละเอียดเพิ่มเติมที่ส่วนประชาสัมพันธ์ โทร. 2347433, 2338180-9

ไทยประกันชีวิต
THAI PRAGNIT WIT
เพื่อความผูกพันของปวงชน

ที่นี่มีคำถามอีกหลายข้อที่ยังไม่เคยมีใครถาม
และมีคำถามอีกมากมายที่ยังไม่มีคำตอบ
ทั้งที่นี้ก็ยังไม่ถึงกับเป็นตลาดขายปัญญา
แต่เธอก็น่าจะรู้แล้วว่าสิ่ง ๆ นี้ไม่เคยมีอะไรซื้อได้นอกจากชีวิตทั้งชีวิต
บางทีเธออาจไม่พบอะไรเลยก็ได้
แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่า เธอจะสูญเสียวเวลาไปเปล่า ๆ ดอก
ตราบไตที่เธอยังรักที่จะคิด ที่จะฝัน ที่จะแสวงหา
และไม่ยอมถูกกลืนไปกับกลุ่มคนเหล่านั้น

ฉันหวังว่าฉันคงให้คำตอบแก่เธอโดยกว้างที่สุดแล้ว
ตอนนี้ก็เป็นหน้าที่ของเธอในการที่จะหาว่าอะไรคือคำตอบ
มันอาจจะไม่ได้อยู่ในนี้ก็ได้อเพราะนี่ไม่ใช่ข้อสอบแบบปรนัยซึ่งเธอเคยชินกับมันเสียจน
ไม่รู้ว่าจะ

นอกจาก “กขคง” บ้า ๆ อี๊ก

ฉันจะให้คำเตือนเป็นครั้งสุดท้ายว่า มีปัญหาจำนวนไม่น้อยที่จะไม่มีคำตอบที่ถูกต้องสำหรับ
ทุกคนเลย

นอกจากคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละคนเท่านั้น

“ฉันขอให้เธอโชคดีในการล่า”

วิทยากร เชียงกุล

สารบัญ

บทกวี

คำกล่าวต้อนรับของท่านอธิการบดี

คำกล่าวต้อนรับของนายกองค์การนิสิตฯ

สโมสรนิสิตคณะศึกษาศาสตร์

สโมสรนิสิตคณะสังคมศาสตร์

กิจกรรมนักศึกษา

สโมสรนิสิตคณะวิทยาศาสตร์

สโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์

ความเข้าใจถึงคนหนุ่มสาว

สโมสรนิสิตคณะพลศึกษา

สโมสรนิสิตคณะแพทยศาสตร์

บทกวี

ประวัติ มหาลัย

บทเรียนก่อนการเดินทาง

สภูป่าหว้าพิเศษ

คุณอยากมีเพื่อนใหม่?

คณะกรรมการบริหารองค์การนิสิตฯ

นักศึกษาหายไปไหน

วันเวลาของ "ดารา"

คนทำหนังสือ

คำกล่าวต้อนรับ ของท่านอธิการบดี

นิสิตใหม่ ที่รักยิ่ง

ผมขอต้อนรับท่านทั้งหลาย เข้าสู่ความเป็นชาวเทา-แดง ด้วยจิตใจยินดีอย่างที่สุด ชาวเทา-แดง กล้าคิด กล้าทำสิ่งที่ถูกต้องและดีงาม ชาวเทา-แดง ผักไผ่ในความรู้คู่คุณธรรมเสมอ และชาวเทา-แดง จะแสวงหาความเป็นบัณฑิตอยู่ชั่ววันรันดร์

ความเป็นบัณฑิต ที่พวกเราชาวเทา-แดง แสวงหา ประกอบด้วย คุณสมบัติ 3 ประการ คือ

1. เป็นมนุษย์ที่ดี มีศีลธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความรับผิดชอบ รู้จักคิดอย่างอิสระ รู้จักไตร่ตรองเหตุผล รักความก้าวหน้า รักการแสวงหาความคิดใหม่ รักการแสวงหาความจริง รักศิลปะและความงาม รักความสามัคคี รักศักดิ์ศรีของมนุษย์และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

2. มีความรู้และสติปัญญาดี มีความรอบรู้ในศิลปวิทยาพื้นฐาน มีความคิดอ่านกว้างขวาง รู้จักพัฒนาสติปัญญาให้เฉียบแหลมล้ำเลิศ มีความสามารถในการเรียนรู้วิชาการให้แตกฉานลึกซึ้ง มีความสามารถในการบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ให้ทันเหตุการณ์และนำหน้าเหตุการณ์ และรู้จักนำความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตและสังคม ด้วยสำนึกรับผิดชอบ

3. มีความรู้ความสามารถในการประกอบสัมมาอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้โดยไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น และมีความสามารถในการดำเนินชีวิตที่มีคุณค่า

ขอให้นิสิตใหม่ จงเป็นพี่น้องของเทา-แดง โดยถ้วนทั่วทุกตัวคน

ด้วยรักจากชาวเทา-แดง

ศาสตราจารย์ ดร. เสงี่ยมโพธิ์

ชาตรี เมืองนาโพธิ์

คำกล่าวต้อนรับ ของนายกองค์การนิสิตฯ

สวัสดีน้องใหม่ที่น่ารักทุก ๆ คน

ก่อนอื่น พี่ในฐานะตัวแทนของรุ่นพี่ชาว มศว. ประสานมิตร ทุกคน ก็ต้องแสดงความยินดีจากใจจริงกับน้องใหม่ทุกคน ที่สามารถต่อสู้อุปสรรคกับคนนับแสนคน จนน้องสามารถก้าวเข้ามาสู่รั้วมหาวิทยาลัยได้ นั่นเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจมากเลยนะ สำหรับตัวพี่เองก็แอบภูมิใจกับน้องด้วย และพี่ก็ขอต้อนรับน้อง เข้ามาสู่รั้วเทา-แดงของเราวมศว.ประสานมิตร

นับแต่ต่อไปน้องจะได้เข้ามาร่วมเป็นเลือดเทา-แดง แล้ว สีเทามีความหมายถึงสมองหรือความคิด สีแดงหมายถึง ความกล้าหาญเมื่อรวมกันแล้ว ก็หมายถึง การที่เรากล้าที่จะคิดหรือตัดสินใจทำในสิ่งที่ถูกต้อง และเมื่อน้องได้เข้ามาใช้ชีวิตภายในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ น้องจะได้พบกับสิ่งใหม่ ๆ ซึ่งแตกต่างจากชีวิตที่น้องได้เคยพบมา ไม่ว่าจะ เป็นระบบการเรียนการสอน แม้กระทั่ง การดำเนินชีวิตประจำวันของน้องนั่นเอง น้องจะได้เริ่มเรียนรู้เพิ่มชีวิตใหม่อีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งหมายถึงการเริ่มต้นใช้ชีวิตแบบผู้ใหญ่ผู้นั้นเอง

มหาวิทยาลัยของเรามีสัญลักษณ์ คือ ตรีกราฟ ซึ่งมาจากสูตร $y = e^x$ ซึ่งเราเขียนกราฟ เราจะได้กราฟนี้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่มีวันสิ้นสุด นั่นก็หมายถึง การศึกษาคือความเจริญงอกงาม แต่พี่อยากให้น้องจำไว้อย่างหนึ่งนะว่า การศึกษาหรือความรู้พื้นฐานนั้นมิได้มีอยู่แต่เพียงภายในห้องเรียนหรือวิชาเรียนเท่านั้น แต่ประสบการณ์หรือความรู้

ต่าง ๆ จากภายนอกห้องเรียนคือ ครูที่แท้จริงของเราซึ่งน้องสามารถจะหาความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ได้จากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ณ ที่แห่งนี้มีทุกสิ่งทุกอย่างที่จะให้น้องได้ศึกษา น้องอยากรู้ อยากได้ อะไร น้องใฝ่ฝันสิ่งไหน ลองเข้าไปสัมผัสกับสิ่งนั้นซิแล้วน้องจะได้ในสิ่งที่น้องหวัง เพียงแต่ว่าน้องจะสนใจหรือ ขวนขวายหาสิ่งนั้นมากหรือน้อยเท่านั้นเอง

ดังนั้นน้องจะเห็นได้ว่าชีวิตภายในรั้วมหาวิทยาลัยเป็นชีวิตที่นำศึกษา และการที่น้องได้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย นับได้ว่าน้องมีโอกาสมากกว่าคนอื่น ๆ อีกมากมาย ที่ไม่มีโอกาส เมื่อน้องได้มีโอกาสอันดีนี้แล้วน้องจะไม่ใช้โอกาสอันนี้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองเลยหรือ ถ้าน้องปล่อยโอกาสที่ดีนี้ไป พี่มีความรู้สึกที่เสียดายแทนน้องอย่างมากเลยนะ

ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้มีกิจกรรมต่าง ๆ มากมายพร้อมและเปิดโอกาสให้น้องได้เข้าไปศึกษาและใฝ่หาคุณค่าให้กับตนเอง ตลอดเวลา ถ้าน้องสนใจ หรืออยากรู้ในกิจกรรมไหนลองเข้าไปร่วมกิจกรรมนั้น ๆ ดูซิ แล้วน้องจะรู้ว่า น้องมีคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น และเมื่อนั้นแหละ น้องจะเป็นบุคคลที่น่าภูมิใจมากเลยนะ

น้องรู้มั๊ย ถ้ามีคนถามเราว่าชีวิตของคนเรานี้ช่วงไหนมีคุณค่ามาก คำตอบก็น่าจะเป็นช่วงเวลาแห่งการเรียน แต่ถ้าเขาถามต่อว่าแล้วช่วงไหนแล้วที่มีคุณค่ามากที่สุด คำตอบก็คือ ช่วงเวลาแห่งการเป็นนิสิตที่ใช้ชีวิตภายในมหาวิทยาลัย ถ้าเขายังถามต่อว่า ทำไมล่ะ คำตอบก็คือ ในรั้วมหาวิทยาลัยนี้เปิดโอกาสให้กับเรามากที่สุด กว่าช่วงอื่น ๆ

น้อง ๆ คงเคยได้ยินลำน้าที่ว่า

“ฉันทเยาว์ ฉันทเหงา ฉันทึง ฉันทจึงมาหาความหมาย

ฉันทหวังเก็บอะไรไปมากมาย สุดท้ายให้กระดาษฉันท

แผ่นเดียว”

ซึ่งหมายความว่า ถ้าน้องเข้ามาที่แห่งนี้โดยมีจุดประสงค์เพียงเพื่อการศึกษา เพื่อที่จะจบเป็นบัณฑิตเพียงอย่างเดียว นั้นน้องก็จะได้เพียงกระดาษแผ่นเดียวเพื่อไปตั้งบูชาเท่านั้น แต่ถ้าน้องได้แบ่งเวลาที่ว่างจากการเรียน มาหาประสบการณ์ต่างๆ ให้กับตนเองบ้าง น้องจะรู้สึก ว่า ระยะเวลา 4 ปี ภายในมหาวิทยาลัย เป็นช่วงที่สั้นเหลือเกิน และน้องจะได้ทั้งปริญญาและประสบการณ์ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อตัวน้องเอง และเมื่อนั้นแหละน้องจะได้ชื่อว่า น้องเป็น “บัณฑิตที่สมบูรณ์” อย่างแท้จริง

สุดท้ายนี้ พี่ก็ขอให้น้องทุกคนโชคดี ประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยแห่งนี้และรู้ไว้อีกอย่างหนึ่งนะว่า “น้องคือความหวังใหม่ของมหาวิทยาลัยและของพี่ ๆ ทุกคน”

ศรัทธาและเชื่อมั่นในผู้มาใหม่

(นายกรวิษณุ ชูโชติ)

นายกองค์การนิสิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ยื่นข่าวว่ามี
ดีดีใจ ที่มีผู้
ต้อนรับรับ
รับน้องพลัน

นิสิตใหม่
ร่วมสร้างสรรค์
เป็นน้องร่วมสถาบัน
เข้าสู่ฮิวเทอ-แดง

สโมสรรนิสิต

คณะศึกษาศาสตร์

สโมสรร นิสิตคณะศึกษาศาสตร์

ถึงเพื่อนใหม่ จากใจชาวสโมฯ

ก่อนอื่นก็ขอแสดงความยินดีและ “ขอต้อนรับสู่รั้ว เทาแดง แดงฟ้า” ในนามของพี่ ๆ ชาวศึกษาทุกคนยินดีมากที่น้องสามารถผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามาศึกษาต่อ ณ. สถาบันแห่งนี้ เท่าที่ผ่านมา น้อง ๆ คงจะเหนื่อยมากสินะ และนับแต่นั้นน้องจะได้พบกับความเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการได้พบกับเพื่อนใหม่ ๆ การเรียนตลอดจนสถานที่ใหม่ ๆ และอื่น ๆ อีกมากมาย ถ้าเหนื่อยก็พักก่อนนะ แต่ยาวนานละ ยังมีเรื่องที่ต้องทำอีกมาก สิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาใหม่นั้นมีทั้งดีและไม่ดี ก็อยู่ที่น้องนั่นแหละที่จะเป็นผู้เลือก น้องบางคนอาจจะมึนปัญหาในการปรับตัว จะมากหรือน้อยนั้น ก็ขึ้นอยู่กับการปรับตัวและความเป็นตัวของตัวเองของน้องเอง ถ้าน้องมีปัญหาและไม่สามารถแก้ไขด้วยตัวเองได้แล้ว รุ่นพี่ทุกคนพร้อมเสมอที่จะเป็นที่พึ่งของน้องทุก ๆ คน

ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ คณะศึกษาศาสตร์ถือเป็นคณะที่ใหญ่ที่สุด เพราะคณะเรามีนิสิตมากที่สุด และยังมีภูมิหลังที่น่าชื่นชมมากมาย ดังนั้นทุกก้าวที่ก้าวเข้ามา น้องจึงก้าวไปด้วยความมั่นใจและมีความมั่นคง ดังคำกล่าวที่ว่า “จงเดินไปข้างหน้า แต่อย่าลืมหันมามองด้านหลัง” น้องจึงทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเพราะต่อจากนี้ น้องก็คือชาวเทาแดงด้วยกัน ชาวเทาแดงซึ่งมีภาระในการเชิดชูสถาบันและเข้าไปปรับใช้สังคม ทุกคนสามารถทำได้ เราเชื่อว่าเช่นนั้น

ในการก้าวเข้ามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไม่ว่าจะเป็นคณะใด สถาบันใด ทุก ๆ คนต่างมีความหวังในความหวังในความสำเร็จด้วยกันทั้งนั้น จริงอยู่ที่มีคนส่วนมากเคยคิดว่า ว่าสถาบันของเราแห่งนี้และคณะของเรานั้นจบออกไปจะต้องไปประกอบอาชีพครู ทุกคน สิ่งนั้นมันถูกฝังอยู่

ในความนึกคิดของเรามาแต่อดีต แต่ความเป็นจริงที่กล้าพูดได้เต็มปากก็คือ ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น เพราะศึกษาศาสตร์ของเราสอนให้คนคิดเป็น พูดเป็น ทำเป็น เราสามารถที่จะนำเอาความรู้ที่เราได้เรียนมานั้นไปประยุกต์ใช้ในอาชีพต่าง ๆ กันได้มากมายหลายอาชีพ ส่วนจะอาชีพอะไรก็ขึ้นอยู่กับความสามารถและความถนัดของแต่ละบุคคล ดังนั้นช่วงที่เราอยู่ในมหาวิทยาลัยนี้ก็เพื่อเสริมความถนัดให้บุคคลโดยมีการจัดเป็นวิชาเอกต่าง ๆ ดังนี้

วิชาเอกในสังกัดคณะมนุษยศาสตร์

- เอกดุริยางคศาสตร์
- เอกภาษาไทย
- เอกภาษาอังกฤษ

0897

เอกสาร มคอ. ๒

- เอกศิลปศึกษา
- เอกบรรณารักษศาสตร์
- เอกภาษาอังกฤษ
- เอกภาษาเยอรมัน

วิชาเอกในสังกัดคณะสังคมศาสตร์

- เอกธุรกิจศึกษา
- เอกภูมิศาสตร์
- เอกประวัติศาสตร์
- เอกสังคมศึกษา

วิชาเอกในสังกัดคณะศึกษาศาสตร์

- การแนะแนวการศึกษา
- เอกเทคโนโลยีทางการศึกษา
- เอกการประถมศึกษา
- การศึกษาผู้ใหญ่
- เอกการวัดผลการศึกษา
- เอกอุตสาหกรรมศิลป์

วิชาเอกในสังกัดคณะวิทยาศาสตร์

- เอกคหกรรมศาสตร์
- เอกคณิตศาสตร์
- เอกชีววิทยา
- เอกวิทยาศาสตร์กายภาพเชิงภาพ
- เอกวิทยาศาสตร์ เกษตร
- เอกเคมี
- ออฟฟิศ

จากรายวิชาเอกดังกล่าวนี้ในบางปีการศึกษาที่ไม่สามารถเปิดได้ และจะเลือกเปิดตามความเหมาะสม นอกเหนือจากวิชาเอกแล้วในบางรายวิชา ยัง เปิดเป็นวิชาโทให้ อีกด้วย

แล้วตกลงขอวิชาเอกแบบไหนล่ะ คิดดี ๆ แล้วกัน แล้วสำหรับน้องที่จะไขว่คว้าในสิ่งที่ต้องการ (สอบ เอ็นท์ ใหม่) ก็ขอให้ตั้งใจจริง แล้วน้องก็จะสมหวัง “ถึงแม้ที่นี่จะเป็นเหมือนที่ซึ่งน้องมาแวะพัก เพื่อที่จะเดินไปยังทางที่ไขว่คว้า แต่น้องก็ยังคงได้รับความอบอุ่น ความห่วงใย และความเป็นมิตรจากพี่ ๆ ทุกคน”

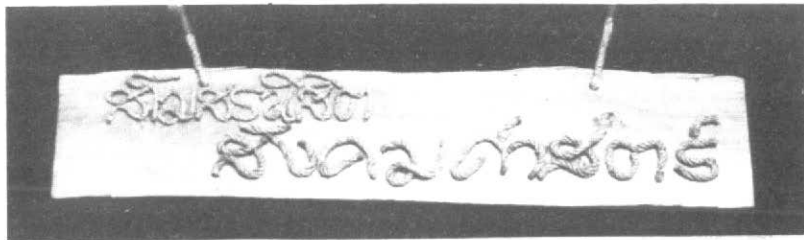
สโมสรรนิสิต คณะสังคมศาสตร์

ขอล่าวดแสดงความยินดีกันอีกครั้งสำหรับน้องใหม่ทุกคน ซึ่งทุกคนกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ก็ลำบากกันพอควร สำหรับจุดที่น้องกำลังยืนอยู่นี้มันจะเป็นจุดแห่งการเปลี่ยนแปลง น้องจะต้องเผชิญกับสิ่งใหม่ที่ไม่เหมือนแต่ก่อน น้องจะต้องช่วยเหลือตัวเองให้มากกว่าแต่ก่อน แต่ก็ช่างเถอะ พี่เชื่อว่าสิ่งที่จะต้องเผชิญเหล่านี้ น้องสามารถที่จะฝ่าฟันมันไปได้แน่นอน

ขอเพียงแต่ให้มันใจในสิ่งที่ได้คิดว่ามันถูกต้องก็เพียงพอแล้ว มันก็ไม่ยากไปสำหรับที่เราจะทำหรอก ถึงแม้ว่าในระยะแรกอาจจะสะดุดอะไรบางสิ่งบางอย่าง นั่นก็เป็นเพียงอุปสรรคเล็ก ๆ น้อย ๆ

เอาละก็ขอให้ทุกคนจงเดินก้าวที่เต็มไปด้วยความหวัง ความมั่นใจ เพียงเท่านั้นแหละก็จะก้าวไปถึงจุดหมาย

สโมสรรนิสิตคณะสังคมศาสตร์

สำหรับคราวนี้ก็จะมาแนะนำคณะสังคมฯ กันบ้าง น้อง ๆ หลายคนที่เป็นนิสิตคณะสังคมฯ ก็คงอยากจจะรู้ความเป็นไปต่าง ๆ น้อง ๆ คณะอื่นก็อ่านได้เพราะยังเิงทุกคนก็ต้องมาเรียนที่คณะสังคมฯ กัน เาละจะขอเริ่มเล่าเลย...

คณะสังคมศาสตร์เมื่อก่อนนี้จะตั้งอยู่ที่ตึก 4 ซึ่งปัจจุบันก็เป็นตึกอาร์ตไปแล้วของคณะมนต์ ส่วนตึกปัจจุบันที่เป็นตึก 8 ชั้นนี้ซึ่งเป็นตึก 11 นั้น เราชาวสังคมเพิ่งจะเริ่มมาอยู่ได้ไม่กี่ปี

สำหรับคณะสังคมศาสตร์นี้จะแบ่งเป็น 2 เอก คือ

1. เอกประวัติศาสตร์
2. เอกภูมิศาสตร์

แล้วคณะสังคมศาสตร์ยังมีการแบ่งภาควิชาออกเป็นวิชาโทอีก 6 วิชาซึ่งทุกคนจะต้องเลือกวิชาโทรองจากวิชาเอกอีก แต่ไม่จำเป็นว่าการเลือกเรียนวิชาโทจะต้องของคณะสังคมฯ เพียงคณะเดียว แต่สามารถที่จะเรียนวิชาโทของคณะอื่นได้ด้วย สำหรับวิชาโทของคณะสังคมฯ ก็มี วิชาโทธุรกิจ ภูมิศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สังคมวิทยาและอันลุตท้ายก็คือรัฐศาสตร์

ถ้าใครเรียนวิชาเอกประวัติศาสตร์ตามหลักสูตรปริญญาตรีแล้ว เมื่อจบแล้วจะได้วุฒิศค.บ. ส่วนผู้ใดเรียนทางภูมิศาสตร์ตามหลักสูตรปริญญาตรีแล้ว เมื่อจบตามหลักสูตรจะวุฒิวท.บ.

สำหรับตึกคณะสังคมฯ ยังมีชมรมตั้งอยู่อีก 2 ชมรมคือ ชมรมประวัติศาสตร์ซึ่งตั้งอยู่ชั้น 6 ภายในชมรมก็จะบริการยืมหนังสือที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์เป็นหลักใหญ่ ส่วนอีกชมรมคือชมรมภูมิศาสตร์ซึ่งตั้งอยู่ชั้น 4 ก็เช่นเดียวกันกับชมรมประวัติฯ ที่มีหนังสือเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ให้ยืมกัน

สำหรับในปีนี้ก็จะเป็นปีที่มีนิสิตชั้นปี 1 มากเป็นพิเศษ โดยแบ่งประมาณเอกละ 60 คน เยอะพอสมควร

เอาละก็ขอให้ทุกคนเรียนกันให้สนุกก็แล้วกัน อย่าซีเรียส

กิจกรรมนักศึกษา

ผู้ใดได้รับอภิสิทธิ์ ผู้นั้นต้องตอบแทน
ความเสียสละของผู้อื่น เพราะเขาเปรียบเสมือน
ผู้กินอาหารทั้งหมด ซึ่งชาวบ้านหิวโหยมอบให้
ด้วยความหวังว่าเขาจะเกิดกำลังดันดันไปหา
อาหารจากแดนไกลมาเลี้ยงดูกัน ถ้าเขากิน
อาหารของชาวบ้านหมดแล้วไม่ช่วยอะไรเลย
เขาคือผู้ทรยศ เช่นเดียวกัน ถ้าคนหนุ่มสาวผู้ได้
รับการศึกษาสูง โดยประชาชนช่วยกันเสียค่าใช้จ่าย
แล้วกรีดกรายนึกว่าตนเองเหนือกว่าคนอื่น
หรือไม่พยายามนำความรู้ไปช่วยพัฒนาบ้าน
เมือง เขาก็เป็นผู้ทรยศเช่นกัน

(จูเลียส ไนเยเร ประธานาธิบดีแห่ง
ประเทศแทนซาเนีย)

จากสุนทรพจน์ดังกล่าว คงไม่ปฏิเสธ
ว่ามันเป็นความจริงในแง่ของความเป็นอภิสิทธิ์
ชนเพราะตามสภาพที่เป็นจริงในเมืองไทย
ขณะนี้ก็เป็นเช่นนั้นคือ มีคนเพียงไม่กี่เปอร์
เซ็นต์ในจำนวนหลายล้านคนที่มีโอกาสเข้า
ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นแหล่งของ

วิทยาการความก้าวหน้าต่าง ๆ และยังเป็นจำนวนไม่ถึง 1% เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรทั่วประเทศ ในขณะที่ประชาชนทั่วประเทศต้องเสียภาษี แล้วนำเอาภาษีที่เขาเสียนั้นมาลงทุนในการศึกษาให้กับกลุ่มชนอภิสิทธิ์นี้ ดังนั้นจึงจำเป็นอยู่เองที่ นักศึกษาต้องสำนึกถึงความจริงข้อนี้ หากจะมีข้อโต้แย้งว่า ก็เขาเหล่านั้นไม่มีความสามารถเท่ากับเรา ลองมาพิจารณาดูว่าแท้จริงเคไหน คนที่ที่เรียนเก่งแต่ไม่สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ และหลายคนคงมีเพื่อนที่เรียนไม่ค่อยเก่ง แต่เขาก็สามารถเอาตัวรอดในสังคมนี้ได้ เขาสามารถเรียนรู้ได้ สร้างสรรค์ได้ แต่มันอยู่ที่โอกาสที่เอื้ออำนวยต่อเขามากกว่า เมื่อมีโอกาสอยู่เพียงนิดเดียว และให้คนจำนวนมากไปถกถวยก็ยอมเป็นไปไม่ได้ที่ คนที่ถกถวยจะเป็นผู้ที่มีความสามารถเท่านั้น ผู้อื่นก็มีความสามารถ แต่โอกาสไม่เอื้ออำนวยมากกว่า

เมื่อเรามองเห็นความเป็นอภิสิทธิ์ของเราแล้ว เราจะทำอย่างไรต่อไป เราจะเอาความอภิสิทธิ์ของเรานี้ไปปรับใช้ใคร ไปทำอะไรจึงจะก่อประโยชน์มากที่สุด ที่ผ่านมามีผลสองทางให้เลือก คือการเอาความอภิสิทธิ์มาปรับใช้ตนเองเรียนจบก็หวังตำแหน่งหน้าที่การงานที่สูงขึ้น หรือเพื่อเลื่อนเงินเดือน หรือทำชีวิตของตนเองให้สุขสบาย ประโยชน์ของการทำเช่นนี้ก็มี แต่ตกอยู่ที่คนนั้นหรือคนรอบข้างเพียงไม่กี่คนเท่านั้น กับการที่นักศึกษา นำเอาความอภิสิทธิ์

มาปรับใช้คนส่วนใหญ่ มาปรับใช้ส่วนรวม สร้างสรรค์งานต่างๆ เพื่อส่วนรวม เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องผิดพลาดของส่วนรวมให้พัฒนาขึ้น ทางเลือกสองวิธีที่เสนอมานี้ มารวมประกอบกับสถานะความเป็นจริงของสังคมที่แสนจะยุ่งยากและเต็มไปด้วยปัญหาที่ยากจะแก้ไข เราต้องการคนที่จะมาแก้ไขสภาพที่เป็นอยู่นี้ให้ดีขึ้น ทำให้เราสามารถมาพิจารณาได้ว่าเราจะเลือกใคร ส่วนรวมหรือส่วนตัว แน่นนอนในความมีมนุษยธรรม ความเข้าใจในมวลมนุษยชาติ

และการแยกตัวไปจากสังคม ทุกคนคงเลือก
ทางเดินที่เพื่อส่วนรวมโดยไม่ต้องสงสัย แต่
หลายคนกำลังประสบปัญหาว่า ทางเดินเพื่อ
ส่วนรวมนั้นจะทำอย่างไร

การทำเพื่อส่วนรวมในเงื่อนไขที่เหมาะสม
กับนักศึกษามากที่สุด คือการทำกิจกรรมเพื่อ
ส่วนรวม กิจกรรมต่างๆ ก็ต้องเป็นกิจกรรมที่มี
คุณค่ามีประโยชน์และมีผลต่อคนส่วนใหญ่

คนส่วนใหญ่นี้ก็ได้จำกัดอยู่เพียงมวณลนิสิต
นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเท่านั้น หากยังหมาย
ถึงประชาชนภายนอกทั้งในเมืองและในชนบท
อีกด้วย จึงจะเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า มีลักษณะ
เพื่อส่วนรวมจริง ๆ ตัวอย่างของการทำกิจกรรม
ดังกล่าว เช่น การจัดตั้งเป็นชมรม กลุ่ม เช่น
ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติและทำกิจกรรมที่พานิสิตไป
ปลูกป่า เพื่อความร่มรื่นในอนาคต หรือกลุ่ม

นิสิตอาสาพัฒนาชนบท ไปสร้าง ล่วม โรงเรียน หรือการจัดนิทรรศการเพื่อให้ประชาชนทั่วไปมีโอกาสเรียนรู้ หรือโครงการช่วยเหลือน้ำท่วมเมื่อคราวอีสานประสบภัยน้ำท่วม ล้วนแต่เป็นกิจกรรมเพื่อส่วนรวมทั้งสิ้น การทำกิจกรรมนี้มีได้มีผลต่อนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยเท่านั้น เพราะการทำเพื่อนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยถือเป็นการทำเพื่อคนส่วนใหญ่ แต่นั่นก็เป็นคนเพียงหยิบมือเดียวในสังคมวงกว้างออกไป ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องทำกิจกรรมเพื่อคนส่วนใหญ่จริง ๆ จึงต้องมีทั้ง 2 สิ่งประกอบกัน จะทำแต่เพื่อคนในสถาบัน ไม่นานภายนอกสถาบันก็ไม่ได้ เพราะเป็นการนำตัวให้เหินห่างจากสภาพความเป็นจริงโดยจะทำกิจกรรมภายนอก ไม่ทำกิจกรรมภายในก็ไม่ได้ เพราะไม่สามารถระดมเอานักศึกษาทั้งหมดไปช่วยกันผลักดันสร้างสรรคและแก้ไขปัญหภายนอกสถาบันได้ ดังนั้นทั้งสองสิ่งนี้จำเป็นต้องทำ และมันจะเกื้อหนุนกันอยู่โดยสภาพของมัน

เมื่อนักศึกษาก้าวเข้าสู่การทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวมแล้ว คงวิเคราะห์ได้ต่อไปว่า การทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวมมีประโยชน์อะไรบ้าง ประโยชน์ที่สำคัญที่สุดคือ

1. นักศึกษาได้มีโอกาสตอบสนองความต้องการของประชาชน ความต้องการของสังคม ถึงแม้ว่าการตอบสนองนั้นเป็นเพียงจำนวนน้อยนักแต่ก็ทำให้เรามีแนวทางใน

การทำงานในอนาคต เพื่อจะได้สนองความต้องการของสังคมให้ใหญ่หลวงและถูกจุดมากขึ้น

2. เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสเรียนรู้ มีประสบการณ์ในการทำงาน มีความชำนาญในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเริ่มมาจากการทำงานในส่วนเล็กน้อยจึงจะสามารถออกไปรับภาระที่ใหญ่หลวงขึ้นได้ มิใช่จำกัดอยู่เพียงในตำราเท่านั้น เพราะเป็นที่ปรากฏอยู่บ่อย ๆ ว่า เมื่อเราจบแล้วไปทำงาน เราก็ต้องฝึกงานให้ชำนาญอีกประมาณ 3-6 เดือน ซึ่งก็ไม่ได้อะไรกับเรียนรู้ใหม่จากข้อนี้เอง การทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวมทำให้เราสะสมบทเรียนและแก้ไขการทำงานของเราให้พัฒนาขึ้น

3. ทำให้เราเข้าใจถึงการมองปัญหาต่าง ๆ อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะการทำกิจกรรม หรือการทำงานอะไรก็แล้วแต่ล้วนแต่ต้องประสบปัญหาทั้งสิ้น ปัญหานี้เองที่จะทำให้เรามีบทเรียนสะสมความสามารถและแก้ปัญหาให้มันให้ตกไปได้ ด้วยวิธีการวิทยาศาสตร์ ประโยชน์ที่ผ่านมาเป็นเพียงประโยชน์ที่นักศึกษาเห็นได้ชัดเจน แต่ก็ยังมีประโยชน์อีกมากมาย เช่น การมีโอกาสคบคนหมู่มาก ฝึกฝนการทำงานอย่างมีระบบ เป็นต้น

เมื่อเราทราบประโยชน์ของการทำกิจกรรมเช่นนี้แล้ว เราคงจะสามารถก้าวเข้ามาทำกิจกรรมได้อย่างเต็มที่และสมความภาคภูมิใจ

แต่บางครั้งก็ติดปัญหาในการทำงานเพื่อส่วนรวมพอสมควรเช่นบางครั้งมีคนพูดว่า การทำงานเพื่อส่วนรวมนั้นมันดีอยู่หรือก แต่ยังไม่ควรทำตอนนี้ ตอนนี้มีหน้าที่เรียนก็เรียนไปก่อน แล้วเมื่อไหร่จบแล้วจึงจะไปช่วยเหลือส่วนรวม นักศึกษาคงไม่ปฏิเสธ ว่าเคยได้ยินได้ฟังมาบ้างแล้ว ถ้าหากคำพูดนั้นเป็นคำพูดที่ถูกต้องแล้วเราจะมองการศึกษาเป็นเรื่องหนึ่งโดยไม่นำมาสัมพันธ์ กับความเป็นจริงในสังคมได้อย่างไร การศึกษาจะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อลงมือกระทำ การแก้ปัญหาได้ปัญหาหนึ่งมิใช่รอไปก่อนมาแก้ปัญหาภายหลัง และเมื่อเราจะมาแก้ปัญหาหลังจากเราเรียนจบ ปัญหาที่นั้นอาจจะพอกพูนมากขึ้นจนไม่สามารถแก้ไขได้แล้วก็ได้ ดังนั้น คำพูดนั้นจึงเป็นคำพูดที่ไม่ถูกต้อง มองการศึกษาเป็นเรื่องที่แยกจากสังคมอย่างสิ้นเชิง

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่มีประสบการณ์อยู่เสมอคือ ปัญหาที่ว่าจะทำเพื่อตนเองก่อนหรือทำเพื่อส่วนรวมก่อน มีบางคนตอบว่าให้ทำ

เพื่อตนเองก่อนต้องสร้างความผาสุกให้กับครอบครัว สร้างความอยู่ดีกินดีก่อนแล้วจึงจะไปช่วยเหลือส่วนรวม แต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะในสภาพสังคมที่มีปัญหามากมายไม่ว่าปัญหาทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมก็ล้วนมีผลต่อส่วนตนทั้งสิ้น เราไม่สามารถสร้างส่วนตัวให้ดีท่ามกลางสังคมที่มีปัญหาได้ ดังนั้น คำพูดนี้ก็จะเป็นไปไม่ได้อีกเช่นกัน เราจึงควรก้าวเข้ามาทำงานเพื่อส่วนรวม สร้างสรรค์ส่วนรวมให้ดีจึงจะสามารถทำให้ส่วนตัวของเราดีด้วย

เมื่อนักศึกษาสามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ไปได้ ก็สามารถก้าวมาทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวมได้อย่างเต็มภาคภูมิ เป็นส่วนหนึ่งของสังคมอย่างแท้จริง จึงก้าวออกมารับรู้ความเป็นจริงของโลกกว้างเถิด และแก้ไขความเสื่อมทรามของโลกกว้างนั้นเสีย เราจึงจะไม่พบผู้ทรยศต่อผู้ที่อุทิศค่าห้ำหั่นเสียอาหารให้เรากินเพียงผู้เดียว และความหวังของเราเหล่านั้นก็จะเป็นความจริงขึ้นมาในที่สุด

สเมิสรนิสิต คณะวิทยาศาสตร์

สวัสดี...น้อง ๆ นิสิตใหม่ที่รักทุกคน

พี่ ๆ มีความยินดีมากมาก ที่น้องจะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในรั้วเทาแดงแห่งนี้ ที่พี่รักและศรัทธา การที่น้องได้เข้ามาศึกษาใน มศว.แห่งนี้พี่ถือว่าเป็นความสำเร็จของน้องหรืออาจจะถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตของน้องทีเดียว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้จะทำให้น้องรู้สึกภูมิใจ สมหวังหรือเสียใจ ผิดหวังก็ตามแต่ พี่คิดว่ามันขึ้นอยู่กับความตั้งใจ ความพยายาม ความหวัง...ตลอดจนประสบการณ์ของน้องสั่งสมมา ที่จะเป็นตัวกำหนดความรู้สึกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของน้องแต่ละคน ถ้าน้องภูมิใจ การเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้อาจจะเป็นตัวกำหนดวิถีทางชีวิตของน้องว่าจะดำเนินไปในทิศทางใด แต่ถ้าน้องยังไม่พอใจกับความสำเร็จของน้องในครั้งนี้ น้องอาจจะมีทางเลือกอีกมากมาย แต่พี่อยากบอกน้อง ๆ ที่รักยิ่งว่า ความสำเร็จในครั้งนี้ มันไม่ได้มาง่าย ๆ เพราะเวลาที่โอกาสและจังหวะซึ่งนอกเหนือจากความสามารถของน้องเอง จะมาบรรจบเจอกันครั้งหนึ่ง ๆ นั้นมันไม่เจ้านัก...ความสำเร็จในครั้งต่อไปอาจยากกว่าที่คิด...สาธุ

พี่คิดว่า มศว.แห่งนี้มีหลาย ๆ สิ่งที่มีมหาวิทยาลัยทั่ว ๆ ไปพึงมี ที่น้อง ๆ จะไขว่คว้ามาเป็นประโยชน์สุข ความสนุกทางจิตใจของน้องเอง และหวังว่าความรักและศรัทธาจะได้ตอบมาจากใจของน้อง...แต่มหาวิทยาลัยของเรา ก่อนจบพี่อยากฝากน้องไว้ว่า ความพากเพียรพยายามนั้นสำคัญที่สุดในการที่เราจะก้าวต่อไป น้องจะต้องรู้ว่าหนทางยังอีกไกล ความสำเร็จใหม่ ๆ ยังจะต้องตามมา...จบ

คณะวิทยาศาสตร์

คณะวิทยาศาสตร์เป็นคณะหนึ่งใน มศว.วิทยาเขตประสานมิตร ซึ่งประกอบด้วย 8 ภาควิชา คือ

1) ภาควิชาคณิตศาสตร์	2) ภาควิชาชีววิทยา
3) ภาควิชาเคมี	4) ภาควิชาฟิสิกส์
5) ภาควิชาสถิติ	6) ภาควิชาวิทยาศาสตร์การอาหาร
และโภชนาการ
7) ภาควิชาคหกรรมศาสตร์	
8) ภาควิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป	

และโครงการในปีต่อ ๆ ไปอีก 2 ภาควิชาคือ

- เคมีเทคนิค - คอมพิวเตอร์

โดยในหลักสูตร วท.บ. 4 ปี มี 6 หลักสูตร จำแนกตามวิชาเอกดังนี้ คณิตศาสตร์ เคมี ชีววิทยา ฟิสิกส์ สถิติ วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ โดยนิสิตจะทำการเลือกวิชาเอกเมื่อขึ้นเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2

สโมสรนิสิต คณะมนุษยศาสตร์

ในนามตัวแทนของสโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ พี่ก็ยินดีกับก้าว
ใหม่ของน้อง ๆ ทุกคน ที่ใหม่แห่งนี้อาจจะไม่ใหญ่โตนัก แต่พี่ก็คิดว่ามีมิตรภาพที่
เต็มเปี่ยมสำหรับน้อง ๆ

เปิดตาให้กว้าง มองดูสิ่งรอบ ๆ ตัว ค่อย ๆ ซึมซาบและเรียนรู้เข้าไป ทำ
ความเข้าใจกับสิ่งที่ได้รับและสิ่งที่พบเห็น อย่าท้อแท้หากเจอสิ่งที่ยากแก่การ
เข้าใจ เดินต่อไปทั้งที่บางครั้งการก้าวต่อไปนั้นอาจเรียกได้ว่า “ยืนอยู่กับที่”
แต่อย่าหยุดเดินนะ ผ่านจุดนั้นไปให้ได้

ไปหาจุดหมายที่เราเป็นเรา บางที่ตอนนี้อาจยังไม่รู้ อาจคิดว่ารู้ และบาง
คนอาจรู้แล้ว เราไปให้ถึงจุดนั้นด้วยกัน อาจจะไม่พร้อมกันแต่มาพยายามด้วยกัน

บอกกันอีกหน ยินดีจริง ๆ กับก้าวแรกของน้อง ๆ มีอะไรมาคุย มาเล่น
มาหากันได้ที่สโมสร ยินดีต้อนรับน้องทุกคน ไม่ว่าคณะไหน เอกไหน รู้ปล่าวว่า
พี่ ๆ อยากรู้จักน้องทุก ๆ คน

สโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์ อยู่ที่อาคาร 2 และอาคาร 4 ซึ่งอยู่บริเวณใกล้กับ อาคารหอสมุดใหม่ (ซึ่งกำลังก่อสร้าง) และรอบ ๆ ก็มีชมรมต่าง ๆ ตั้งอยู่ สำหรับ อาคาร 2 นั้นมี 5 ชั้น ชั้นล่างมีห้องพักอาจารย์ ที่ทำการของคณะ ห้องคอมพิวเตอร์ ชั้น 2 ห้องประชุมและห้องโสต ชั้น 3 เป็นภาควิชาจิตวิทยา ห้องหนังสือเด็ก ชั้น 4 เป็นภาควิชาภาษาต่างประเทศ ชั้น 5 เป็นของภาควิชาภาษาตะวันออก สำหรับอาคาร 4 เป็นที่ตั้งของภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม (อาจเรียกว่า shop art) ส่วนสโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ ตั้งอยู่ที่อาคาร 3 ชั้นล่าง (อาคารไปรษณีย์) ติดกับสโมสรคณะวิทย์ และคณะสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์ ประกอบไปด้วยระดับวิชาเอก 4 เอก คือ เอกจิตวิทยา เอกภาษาไทย เอกภาษาอังกฤษ และ เอกศิลปะ สำหรับวิชาที่ได้คือ ศศบ. ยกเว้น เอกจิตวิทยา จะได้รับ วทบ. เมื่อเรียนจบภายใน 4 ปี โดยเรียนไม่ต่ำกว่า 140 หน่วยกิตประกอบไปด้วยวิชาพื้นฐาน วิชาบังคับเอกโท วิชาเลือก ซึ่งสามารถจะดู รายละเอียดได้ในหนังสือของคณะมนุษยศาสตร์ คิดว่าน้อง คงจะได้รับกันทุกคน

คณะของเราถึงแม้จะไม่ใหญ่โตนัก แต่คงจะไม่เล็กลงไปสำหรับน้อง ๆ ที่เข้ามาใหม่ เรายินดีต้อนรับด้วยความจริงใจ และด้วยมิตรภาพ (ที่ไม่จอมปลอม) น้อง ๆ มีอะไรยังอยากรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับคณะ ตามกับพี่ ๆ ทุกคนได้ แล้วเจอกัน

ความในใจถึงคนหนุ่มสาว

บทกวี

โดย ปะการัง

ช่วงเวลาหนึ่งแห่งชีวิตนั้น
ช่างสั้นนัก
เมื่อฤดูหนาวโบกปีกกลับกายไป
วันสดใสแห่งฤดูร้อนก็เดินทางมาถึง
เมื่อไปไม่เสียเสียงร่ำง่วน
ไปไม่เสียเขี้ยวก็ผลิบานขึ้นมาแทนที่
ครั้งแล้วครั้งเล่า
อย่างไม่รู้จักจบสิ้น

ชายหนุ่ม
คุณกำลังทำอะไรอยู่
เขียนวิทยานิพนธ์ในห้องคับแคบ
ฝันถึงกระดาษสีขาว
หรือว่า ตะโกนก้องถึงอุดมการณ์
โดยมีความหมายเพียงแค่หยดน้ำลายประเซ็นชาน

ชายหนุ่ม
คุณกำลังทำอะไรอยู่
ล่องลอยในม่านหมอกควัน
ลุ่มหลงในจินตนาการ
หรือว่ากำลังใช้ชีวิต
ไปกับฟองเบียร์และรอยยิ้มของหญิงสาว

ส โ ม ส ร นี ส ี ต

คณะพลศึกษา

ขอแสดงความยินดีกับเพื่อนผู้มาใหม่ ที่ได้ฝ่าฟันอุปสรรคในระบบการศึกษาจะได้รับความสำเร็จระดับหนึ่ง เป็นความหวังใหม่ที่จะก้าวร่วมเดินทางไปกับเราเปลี่ยนสถานภาพจากสิ่งเก่า ๆ สู่อุทยานใหม่ ความคิด ระบบการศึกษา สถานที่และเพื่อนใหม่ สิ่งอื่นอีกมากมายที่เพื่อนกำลังจะได้พบภายในรั้วเทา-แดง แห่งนี้ สถานที่ที่ไม่ได้ด้อยกว่าใครเลย ทั้งทางด้านวิชาการและระบบความคิด ถ้าเรากำลังจะมาแสวงหาความหมาย มาศึกษาหาความรู้ หาประสบการณ์ในชีวิตมหาวิทยาลัย ความเป็นอยู่และการทำกิจกรรมเพื่อสังคมที่รวมทั้งตัวนิสิตเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และความเห็นแก่ตัว ไข่กำลังใจถ่ายทอดการกระทำอันบริสุทธิ์ของนิสิต ไข่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

การศึกษาหาความรู้ไม่ได้หมายถึงแต่การเรียนภายในห้อง 4 เหลี่ยมเล็ก ๆ มีการบรรยาย ทำรายงาน การสอบ เพื่อได้คะแนนอันสวยงาม มันเพียงพอต่อการพร้อมที่จะเข้าสู่สังคม เมื่อจบการศึกษาแล้วหรือ อาจจะเพียงพอต่อการเอาตัวรอดของตัวเองเท่านั้น แต่เขามีประสบการณ์ก็สามารถที่จะใช้ศักยภาพอันเพียงพอต่อการสร้างสรรค์ พัฒนาตัวเอง พัฒนาสังคม พัฒนาประเทศชาติ เพื่อให้ทัดเทียมอารยประเทศที่เขาพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง ยังไม่สาย ถ้าเราจะเริ่มหันกลับมามองจุดนี้กัน ขวนขวายหาประสบการณ์โดยการลงมือปฏิบัติการทำกิจกรรมได้เข้าไปสัมผัสกับงานเริ่มจากการพัฒนาตัวเอง ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ จนกระทั่งถึง การพัฒนามหาวิทยาลัยในขั้นต่อไป เราจะเป็นบุคคลที่มีคุณภาพต่อสังคมที่อาจจะก้าวสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วในสักวันหนึ่ง

เราก็ได้แต่เพียงหวังไว้ว่าคนรุ่นใหม่จะได้หันกลับไปมองเห็นความสำคัญ อันนอกเหนือจากผลประโยชน์และสร้างสรรค์สังคมให้ดีขึ้น เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของสังคมต่อไป

สโมสรมินิตคณะพลศึกษา

แนะนำคณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะแพทยศาสตร์เป็นคณะที่จัดตั้งขึ้นในมหาวิทยาลัยของเราได้ประมาณ 2 ปีมาแล้ว ถ้าเทียบกับคณะอื่นก็ยังเป็นเด็ก ๆ อยู่ บางคนอาจจะเคยได้รู้จักมาบ้างแล้ว แต่อาจมีบางคนที่ยังไม่รู้จัก ความจริงแล้วโครงการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2523 แต่เนื่องด้วยอุปสรรคบางประการจึงทำให้โครงการนี้ล่าช้าสำเร็จเอาเมื่อปีพ.ศ. 2528 โดยมีประกาศจัดตั้ง

“คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ลงในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2528 ซึ่งในขณะนี้ทางคณะได้เปิดรับนิสิตเข้าศึกษาเป็นรุ่นที่ 3 แล้วโดยแต่ละรุ่นจะรับจากส่วนกลาง โดยการคัดเลือกจากทบวงมหาวิทยาลัย 20 คน และรับจากส่วนภูมิภาคโดยการจัดสรรเป็นโควต้าให้กับแต่ละวิทยาเขต อีก 20 คน แต่ในปีพ.ศ. 2531 เป็นต้นไป จะเปิดรับนิสิตปีละ 60 คน

หลักสูตรการศึกษาแบ่งเป็น 3 ชั้นในระยะเวลาการศึกษาทั้งสิ้น 6 ปีดังนี้

1. **เตรียมแพทย์** ศึกษาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ โดยศึกษาอยู่ที่คณะวิทยาศาสตร์เป็นเวลา 1 ปี
2. **พรี-คลินิก** จะศึกษาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การแพทย์ ใช้เวลาศึกษา 2 ปีที่ภาควิชาฝ่ายพรี-คลินิก
3. **คลินิก** ศึกษาเกี่ยวกับโรคต่าง ๆ และวิธีป้องกันรักษา ใช้เวลาศึกษา 3 ปีที่วชิรพยาบาล

ตะวันรอน

ตะวันรอน

ก่อนจะลับฟ้า

ฝากแสงสว่างอันเพริศแพร้ว

อาบความอบอุ่นให้กับโลกหล้า

อีกไม่นานตะวันจะลาลับตอย

อีกไม่นานฉันต้องลาจากโลกนี้ไป

ได้กระโดดโลดเต้นมาหลายฤดูกาล

ใครเล่าจะยืนยงคงทน

แม้จะตั้งรกรากอยู่บนกองเงินกองเกียรติดยศ

ต้องพำชีวิตไปตามปฏิทิน

สิ้นสนธยาเหงา

คนเขลา...

ยังมีแวตตะครุฑตะกละตะกรามตามค่านิยม

แล้วก็จมที่ละคน ที่ละคน

บทเรียนแห่งประวัติศาสตร์

เคี้ยวเชิญให้ฉันรู้ว่า....

ชีวิตมิใช่ของยั่งยืน...

ต้องทิ้งคืนสู่มันปฐพี

พี่น้องร่วมพิภพ...ก่อนจบชีวิตนี้ไป

เราจะได้ทำอะไรแก่กัน...

ขอดวงตะวันจงเป็นพยาน

แม้ชีวิตจะติดต้นมาลักปานไต่

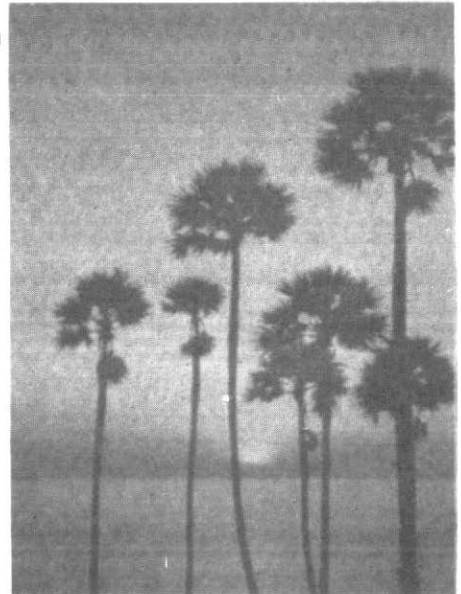
สนุกสนานเฮฮามาแค่วัน

แต่ใจก็รู้อยู่แก่ใจ...

ไม่มีใครเลย...

ที่ไม่ต้องการความสงบสุข

อิสรภาพของชีวิตจิตใจ

ประวัติมหา'ลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีกำเนิดมาจากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย โดย พรบ.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2517 "ศรีนครินทรวิโรฒ" เป็นชื่อที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานแก่มหาวิทยาลัยนี้

วิทยาลัยวิชาการศึกษา นั้น สถาปนาขึ้นจากโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง โดยที่มีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมวิชาชีพ และวิทยฐานะของครูอาจารย์ตั้งแต่เริ่มมานั้นได้ผลพอสมควร ได้ผลิตครูประเภทต่าง ๆ นับแต่ครูอนุบาล จนถึงอาจารย์มหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการได้คำนึงถึงความสำคัญของการฝึกหัดครูเป็นอย่างยิ่ง จึงได้พยายามขยายโรงเรียนฝึกหัดครูเป็นลำดับมาจนได้จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูโดยเฉพาะขึ้นที่ ถนนประสานมิตร พระโขนง กรุงเทพ

พ.ศ. 2492 มีชื่อว่าโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงถนนประสานมิตร ต่อมาเพียง 4 ปี ได้ปรับปรุงใหม่ ยังผลให้กำเนิดแก่วิทยาลัยวิชาการศึกษาขึ้น ณ โรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2496

รู้มากขึ้น ส่วนเรื่องเสียเวลานั้น ไม่ต้องพูดถึง หลอนคิดว่าได้ใช้มันไป...มากพอแล้วก่อนหน้านี้เนี่ย ก่อนที่หลอนมีเวลาเหลือแหล่...ในวันนี้ ก็ช่วงนั้นหลอนมีแต่ตาเปียกตาแฉะกับตำรับตำราทั้งที่กำลังสอบในขณะนั้น และที่เป็นความหวัง...อื่นเข้ามาหลย...

รถเมลคันที่ไม่เต็ม...ผู้โดยสารน้อยตาวิ่งเข้ามาเทียบ ปัญหาก้าวไปโดยไม่สนใจจุดหมายของมัน เดินไปนั่งที่เตี้ยริมหน้าต่างรถแล่น...ลมกระโชกเข้ามาปะทะหน้า ช่วยให้สดชื่นขึ้นบ้าง อืมม... ปัญหาส่งเงินให้กระเป๋ารถเมื่อเธอมาสะกิดที่แขน พร้อมกับบอกเธอว่า "ปลายทาง" แล้วรับเงินทอนกับตัวมาขยับตัวแล้วเก็บเหรียญใส่ลงในกระเป๋ากางเกงตัวเอาไว้ที่มีชื่อ "ม้วน" เล่น และ "เผื่อ" เข้ามาตรวจ "เอ็นติด" สองคำนี้ซึ่งมีความหมายกับเด็กม. 6 เหลือเกิน แล้วก็จะต้องมีผู้เสียใจเป็นหลายเท่ามากกว่าตีใจมากมายนัก สังคมค่านิยม เป็นส่วนสำคัญต่อจิตใจมาก

แต่เมื่อต้องผิดหวังสังคมก็ไม่อาจช่วยอะไรได้นอกจากแอบมองด้วยท่าทีเยาะ ๆ แล้วก็ยืนอยู่เฉย ๆ

ปัญามองออกไปนอกหน้าต่างเมื่อรถติดไฟแดง วนิพกนั่งอยู่ที่ฟุตบอล มีชั้นพลาสติกใบเล็กวางอยู่ตรงหน้า ผู้คนต่างมองเขา แต่เขาไม่คำนึงถึงความหมายในการมองนั้น เพราะเขาทำตัวจิตใจให้อยู่เหนือกฎของคำว่า "สังคม"

รถกระตุกนิดหนึ่งแล้วเดินต่อไป ใครเคยพูดไว้ว่า อย่ามองคนด้วยความผิวเผิน ต้องมองให้ลึกและชัด จะให้ดียิ่งขึ้นก็ต้องเจาะแล้วผ่าสำรวจให้รู้แน่ เหมือนกับที่หมอยาจะเข้คล้ำไค้คนไข้ ถ้าเพียงแต่มองอาการหรือตรวจคลื่นหัวใจ ก็ไม่รู้แน่ว่าเป็นอะไร ได้เพียงคาดคะเนเท่านั้น หมอยาก็เลยมีวิธีเอกซเรย์ให้เห็นชัดได้

ก็ดูอย่างปัญญาสิ ใคร ๆ ก็ส่งสายตายด้วยความสังสารที่สอบเข้ามาหลยไม่ได้ พวก

เขาไม่รู้ว่าหล่อนคิดในแง่ “เมื่อจะได้” ไม่ได้คิด “หวังจะได้” ก็ผู้คนมากมายเฉียดหวังจะเข้าสถาบันที่ตนคิดไว้ ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่สถาบันเหล่านั้นจะรับได้หมด ปัญญาไม่ได้ตีโพยตีพายไปกับเพื่อนที่สอบเข้าไม่ได้ และไม่ได้กระโดดโลดเต้นไปกับเพื่อนที่สอบเข้าได้สมหวังก็เมื่อมีมิตรหวังก็ต้องมีสมหวังเป็นธรรมดา

หล่อนอยากจะบอกกับเพื่อน ๆ ว่าเราไม่ควรเสียใจกับสิ่งที่เราคิดว่าได้ทำดีที่สุดแล้วเมื่อไม่ได้ก็ไม่ได้หมายความว่าเรารู้้น้อยกว่าคนอื่น เพียงแต่ในขณะที่ทำข้อสอบ เราอาจตื่นเต้นลิ้มอะไรไปชั่วขณะเท่านั้น ทำนองเดียวกับที่อาจารย์เคยพูดไว้ว่า “อย่าเพิ่งหวังในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง โดยเฉพาะการแข่งขันในหมู่คนมาก ๆ ไม่ใช่เพราะเราท้อถอย แต่เพื่อเป็นการยอมรับความจริงที่ว่า เราไม่ได้อยู่ในโลกนี้เพียงคนเดียว” ใครคนหนึ่งในห้องพูดขึ้นว่า “เมื่อไม่สมหวังก็ไม่มีความกระตือรือร้นสิ” เผอิญอาจารย์ได้ยินก็เลยบอกว่า

“มีสิ - ถ้าการกระตือรือร้นตั้งอยู่บนรากฐานของความมั่นใจ”

แต่จะมีประโยชน์อะไร เหมือนกับถ้าใครกำลังหิวข้าว ถึงเราไม่บอกให้เขากินเขาก็ต้องกินอยู่แล้ว แต่ถ้าเราบอกว่า อย่ากินเลยไม่มีประโยชน์หรอก เขาก็ไม่เชื่ออยู่ดี

สำหรับในความคิดของปัญญา ความเสียใจจากการสอบเข้าไม่ได้ ก็เหมือนกับเวลาหล่อนกินข้าว แต่พอดีข้าวหมดหม้อก็เลยต้องกินอะไรอย่างอื่นแทนข้าว มันก็ทำให้เสียความรู้สึกบ้าง แต่ผลมันก็ทำให้อิ่มเหมือนกัน สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ เขาก็มีมหาวิทยาลัยเปิดที่หล่อนจะเข้าไปเรียนได้ จบมาวุฒิก็เหมือนกัน รุ่นพี่คนหนึ่งที่จบรามฯ บอกกับปัญญาว่า “กว่าจะจบรามฯ ไม่ใช่่ง่าย ๆ ต้องมีความอดทนขยัน มั่นใจปลั่งใจ แล้วก็ต้องมีความมั่นใจอย่างเด็ดเดี่ยว เรียนรามฯ ยังสอนให้รู้จักการช่วยตัวเอง “พี่เขายังคุยอีกว่า “ใครที่เรียนรามฯ จบออกมาได้ ควรภูมิใจในความสำเร็จ

ของตน” แล้วพินิจเขาก็ค่อยๆ อยู่เสมอว่า เคยได้ยินเขาพูดใหม่ที่ว่า “เข่ารามฯ นะ เข่างาย แต่จายาก”

ก็เป็นอันสรุปว่า ปัญหาจะเข่ารามฯ ละนะ เวียนรามฯ นะ ไม่เสียหายตรงไหนนี่นา เอ๊ย...ค่านิยม

ปัญามองไปรอบๆ ราวเข้าเขตชานเมือง ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เห็นทุ่งนาเว้งว่าง มีบ้านหลังเล็ก ตั้งห่างกันเป็นระยะ ต้นข้าวเขียวขจี ขึ้นเป็นระเบียบ กลางทุ่งมีหุ่นไล่เดือดำปักไว้ คันนามีต้นหญ้า งอกขึ้นไม่เป็นระเบียบ บ้านเล็ก ๆ หลังโน้น ชายชรากำลังหยอกเล่นกับหลานเล็ก ๆ ซ้ำงสงบ ปริสุทธีเสียจนหล่อนนึกอิจฉา ไกลบ้านมีปลาน้ำไม่ใหญ่นัก ผักกระเจต ผักบุ้งขึ้นเป็นธรรมชาติ ดอกบัวดูม ๆ ราวกับหมัดของทารกน้อย ๆ ดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้าส่องแสงสะท้อนเป็นประกายอยู่ในน้ำ ตูระยิบระยับ ระลอกคลื่นน้อย ๆ ที่

เกิดจากลมจะเหมือนกับจะบอกกับเจ้าบัวตูม ๆ นั้นว่า จงยืนผงาดต่อไปเถอะ ลักวันเจ้าจะต้องเบ่งบานออกมาให้ใคร ๆ ได้ชื่นชม”

เมื่อรถจอดเทียบอีกครั้ง ปัญาก็เดินลงไปพร้อมกับคนอื่นอีกสามสี่คน หล่อนจะกลับบ้านล่ะ ยูติการเดินทางที่ไม่มีจุดหมายปลายทางซะที อือม...การเดินทางที่ไม่มีจุดหมายจะเหมือนกับคนที่ไม่มีความคิดใหม่และแต่...ใช่สิ “การเดินทางที่มีจุดหมาย ก็เหมือนกับการเรียนที่มีความมุ่งมั่น” ปัญามองออกไปที่เพิงที่ทำเป็นร้านก๋วยเตี๋ยว ตั้งแต่เข้าก่อนออกจากบ้าน หล่อนกินใจที่หน้าปากซอยไปเพียงชามเดียว ถึงตอนนี้ชักหิวขึ้นมาตะหงิด ปัญาก้าวเข้าไปในร้านคิดว่าก๋วยเตี๋ยวในเมืองหรือนอกบ้านก็ทำให้หายหิวได้เท่ากันนั่นแหละ เหมือนกับที่หล่อนคิดว่า ปริปัญจากลจากบ้านไหนก็มีค่าเท่ากันนั่นไง

ถึงตอนนั้นแล้ว บรรยากาศของช่วงเทศกาลเอ็นสะท่านก็เริ่มจางลงแล้ว แต่พวกเราที่เป็นคนทำหนังสือ ยังระลึกถึงความประทับใจต่าง ๆ บรรยากาศต่าง ๆ ของวันประกาศผลสอบที่สนามจิบ เป็นแห่งที่บางคนอาจจะรู้ (ส่วนมาก) ผลตั้งแต่เมื่อคืนก่อนประกาศผล ก็เลยทำให้สิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็นในปีนี้ไม่ค่อยหนาแน่นเหมือนปีก่อน แต่ก็ช่างเหอะ ตามมาเดินที่คณะต่าง ๆ ก็ยังแน่นไปด้วยผู้คนเป็นบางเวลา รุ่นพี่ก็พยายามตะโกนบ้าง กระซอกเสียงใส่โทรโข่งบ้าง ตีกลอง ตีปี่บั้ง อีกระที่ตีคึกโครม เป็นที่สนุกสนานแก่เพื่อนแก่ผู้พบเห็น ส่วนมากก็จะพยายามเรียกน้องที่ติดคณะตัวเองให้เข้ามาเซ็นชื่อ ให้เข้ามาที่เดินทีอยากให้เห็นหน้าน้องไว ๆ

บางคณะน้อง ๆ ก็มาลงชื่อกันมากและก็นัดหมายน้องไว้ ให้มาพบกันที่คณะบ้าง แต่บางคณะที่นำลงสาร อุตส่าห์มาแต่เช้าจากจังหวัดสงขลา ตั้งกะเข้ายันเย็น น้องมาเซ็นชื่อแค่คนเดียว คิดดูเอาละกัน น้องทั้งหลาย ว่าพวกรุ่นพี่เขาอดทนกันแค่ไหน แต่ไม่คิดท้อแท้ใจเลย นับถือจริง ๆ สำหรับรุ่นพี่เหล่านี้

คราวนี้ลองหันมาดูพวกน้อง ๆ กันบ้าง บางคนก็มากับพ่อมากับเพื่อนฝูงใหญ่ ๆ บางคนก็รู้ผลสอบแล้วได้ไม่ได้แต่ก็มาเพื่อพบหน้าเพื่อน ดีใจกับเพื่อน เสียใจกับเพื่อน โถ...น่าสงสารจริง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ต้องมีได้กับไม่ได้เป็นของคู่กัน ไม่ต้องเสียอกเสียใจให้มากนัก ปีหน้ายังมี สอบใหม่ก็ได้จริงไหม

เอาละ จะวกเข้ามาที่หนามजूอย่างเดิม ทีมสัมภาษณ์ของเรา
(คนเดียวเอง แต่เรียกเป็นทีม) ก็อยากจะเสนอความรู้สึกของน้อง ๆ
ที่สอบได้เป็นยังงัย กันบ้าง เพื่อให้เพื่อน ๆ ทุกคนได้ทราบความรู้สึกของ
น้องเหล่านั้น

ทีมสัมภาษณ์ของเราก็ดึงตรงเข้าไปหา น้องคนแรกก็คือ น้อง
มานะชัย เหลืองจากรรร ชื่อเล่นว่า อั้น สอบได้ คณะแพทย มศว.
ประสานมิตร

รุ่นน้องคนนี้เราพบเขาพร้อม ๆ กับเสียงหัวเราะ เลยจึมาสัมภาษณ์
(แกมบังคับหน่อย ๆ)

“ติดคณะแพทย อันดับ 4”

จบจากโรงเรียนอะไร

“(หัวเราะ) เตรียมฯ ม.5 สอบเทียบติด รุ่นลเมื่อคืนนี้ ตอนราว ๆ ตีหนึ่ง
แทบช็อค (หัวเราะอีกแล้ว) ด้วยความมั่นใจไม่รู้ว่าติดได้ยังไง” (คราวนี้เขา
หัวเราะไป ให้คำตอบไป)

แล้วอันดับ 1 ละ

“แพทย์ จุฬาฯ”

คิดอะไรกับที่นี้ เมื่อติดที่นี้

“ก็...เหมือนพี่น้องกับเตรียมอุดม เพราะอยู่ใกล้ ๆ กัน คือ รุ่นพี่ที่นี้ครับ”

แล้วพี่ ๆ น่าจะมีลักษณะอย่างไรในความคิดของน้อง

(เขาหัวเราะขบขันเป็นบ้านเลย) “นางแก่งเหลือเกินรุ่นพี่เรา เออ. (หัวเราะ
อีกละ) สวย ๆ...หล่อ ๆ...”

เราต้องจบการสัมภาษณ์กับเขา ก่อนที่เราจะถูกเผาเอง ลักษณะเฉพาะ
ตัวของเขา คงพบได้ที่ คณะแพทย์ หากสนใจ

น้องคนต่อมาที่เราจะไปคุย เป็นคนที่ลอบติด คณะพลศึกษา
มศว.ประสานมิตร

น้อง นพดล บุญกล่อม ชื่อเล่นว่า จ้อย

รุ่นพี่ที่คณะเขา ตามมาส่งพร้อมทั้งนั่งเป็นกำลังใจ (กลัวถูกเอามาย่ำ)

อยากติดคณะอะไรมากที่สุด

“อยากติด วิศวกรรมที่สุด วิศวะลาดกระบัง” (เขาตอบมาด้วยมาดเฉย ๆ)

“ก็ตั้งใจที่ติดคณะนี้”

มีความหวังอย่างไร กับประสานมิตร

“ก็ตั้งใจจะเรียนให้จบ” (หวังอย่างเดียวแฮะ)

“สำหรับพี่ ๆ ก็อยากให้แนะนำในทางที่ดี...ให้ความรู้ในสิ่งที่ยังไม่รู้ใน

มศว. นะฮะ” (ประโยคนี เขาตอบยาวที่สุด)

คราวนี้เราลองมาคุยกับ น้อง อ้อ...ปวริน สุรัสวดี ลอบได้ คณะ
มนุษย์ มศว.ประสานมิตร

เรารีบกระโจนถามอย่างนิ่มนวล เมื่อพบน้องคนนี้

จบจากที่ไหนคะ

“ลาธิต จุฬาค” (ส่งยิ้ม)

“รู้ผลเมื่อคืน ติดที่นี้เป็นอันดับที่ 5 เลือก มณฑลศิลป์ ศิลปากร อันดับ

1”

สำหรับความรู้ลึก

“พูดจริง ๆ คือ เสียใจนิดหน่อย (หัวเราะ) คือ...ไม่คิดว่าตัวเองจะติดคณะ
นี้ แต่ก็ตั้งใจที่ได้เรียนวาดรูป เพราะว่า ชอบวาดรูปมากเลย” (ลายตา
รอบนอกเช่นนั้นจริง ๆ) ก็ตั้งใจว่าเรียนจะเรียนนะ”

เมื่อเราสัมภาษณ์จากน้องคนนี้เสร็จ พวกเราก็ต้องรีบไปหาน้อง
คนอื่นคุยต่อ เพราะเวลานั้นจำกัดมาก คราวนี้เราลองมาพียงน้อง *ไฉน...
ภูมิภัทร รัตนประภา สอบติด คณะวิทยา*

เราสัมภาษณ์เขาจบไปหนึ่งรอบ แต่เขาไม่เดิน เขาเลยพูดตอบเองได้
อย่างแม่นยำ พูดของเขาคนเดียววันนี้

“รู้สึกดีที่ติดคณะนี้ รู้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วทางทีวี ว่าติดคณะนี้ วิทยา
ประสานมิตร เลือกไว้อันดับสุดท้ายเลย ก็รู้สึกดีใจเหมือนกันที่ติดคณะนี้
เพราะว่าเป็นม.6 แล้ว (พร้อมกับพยักหน้า) ซึ่งก็จำเป็นต้องติดแล้วละ
แล้วก็รู้สึกคณะนี้ก็ดีเหมือนกัน วิทยาศาสตร์ เพราะว่า เรียนมาทาง
ด้านนี้แล้วก็อยากจบมาทำงานทางด้านนี้ ด้วยแต่ว่า ไม่เคยรู้เกี่ยวกับ
มหาวิทยาลัยไม่เคยมีที่อยู่ แล้วตัวเองก็ไม่เคยศึกษา รู้ข่าวเกี่ยวกับ
มหาวิทยาลัยนี้นานัก ก็แบบว่า...ยังไง...ก็ไม่เคยติดตามข่าวเกี่ยวกับมหาลัย
นี้เลย ก็อยากให้อุ่นที่ช่วยเหลือมาก ๆ แล้วก็ขอให้รุ่นพี่ที่ดี ๆ ทุกคน”

ยังจีย ยังจีย รุ่นพี่วิทยาก็ฟังความเห็นของน้องเค้าดูบ้างว่า เค้า
ต้องการให้พวกรุ่นพี่เป็นยังจีย คงรู้แล้วนะ ก็ตามใจน้องหน่อยนะ...
ต่อมาไม่วีรอพวกเราก็ถึงตรงไปที่น้อง *เด๊ะ จิรัฐ ศิริพานิช สอบได้ คณะ
ศึกษา*

เราพบน้องที่หน้าเดินท์ มศว. เราเหล่าจะขอถาม ตอบอยู่เป็นนาน และ

นี่ก็คือสิ่งที่เราพยายาม (เหล่) (ยิ้ม)...“รู้ผล...รู้ตอน 6 ทุ่มกว่า ไท่ฯ
ไปตาม กิติใจคะ”

ครั้งแรกที่เจอพี่ในวันนี้ (รับน้องเดินที่สนามจับ)

“เจอพี่ที่เดินทีเยอะ ๆ ก็รู้สึกอบอุ่นดี แล้วก็ดีนะคะ”

ความคิดเกี่ยวกับ มศว.ประสานมิตร

“กิติ...ก็เคยได้ยินชื่อ เห็นคนเค้าก็เข้ากันแยะอะ” (ยิ้ม)

หลังจากได้ยิ้มตอบคำถามแล้วก็มาถึงข้างโต๊ะศึกษา ก็คือน้อง
หนุ่ม ที่ลอบติดคณะสังคมศาสตร์ เทพ พ่วงจันทร์...คือชื่อจริงของน้อง
คนนี้

“เลือกที่นี้อันดับ 6 ความรู้สึกครั้งแรก ก็ไม่น่าได้ (หัวเราะ) ติดแล้วก็
เอาครับ”

สิ่งที่หวังไว้กับที่นี่

“ก็จะเรียนให้ได้ปริญญา...แล้วก็จะทำให้ที่นี่ครึกครื้น” (ท่าทางเขาทำจะ
พูดจริง และทำได้จริง) นอกจากนี้แล้วคิดว่าเมื่อเข้าก็จะทำกิจกรรมด้วย
ครับ”

เล็ก ๆ น้อย ๆ จากน้อง ๆ ที่หน้าเดินที่สนามจับและเผชิญโคจรมาชนกับ
เรา

เป็นยังงัยกันบ้าง ฟังความรู้สึกจากรุ่นน้องแล้วรามาฟังความคิด
เห็นต่าง ๆ ของรุ่นพี่บ้างว่าเป็นยังงัย

คนแรกเลยก็คือ หนัน ชื่อจริง ฝนดี ดิงามทรัพย์ อยู่คณะพลະ ปี 2
ได้กล่าวถึงความรู้สึกเมื่อครั้งที่ลอบเข้าได้ว่า

“ความรู้สึกครั้งแรก เลยที่รู้ว่าลอบได้ที่นี่ กิติใจที่ตัวเองได้เรียน

ในมหาวิทยาลัยปิด ถึงแม้จะเป็นสถานที่ที่คนให้เป็นค่านิยมที่น้อยในสังคมของคนที่จะเอ็นทรานซ์เข้ามา ผมก็คิดว่าไง ๆ ชีวิตการเป็นนิสิตก็ยังคงเป็นความหวังอย่างหนึ่งในการที่จะเข้าสู่สังคมระดับสูงขึ้น หมายความว่าได้เรียนได้ศึกษาหาประสบการณ์ในชีวิตช่วงหนึ่งของการเป็นนิสิตเพื่อออกไปสู่สังคมมีการมีงานทำ

สำหรับน้องที่เข้ามาใหม่ การที่เรามีโอกาสเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยปิด นับว่าเป็นผู้มีโอกาสอย่างมากแล้ว ในเมื่อเรามีโอกาสเราเข้ามาเพื่อความรู้อะไรหรือประสบการณ์ชีวิต ไม่ใช่เพื่อความมีหน้ามีตา มีใช้รี"

น้อง ๆ อ่านดูแล้ว รู้สึกยังงับ้าง คราวนี้เราจะพามาคุยกับรุ่นที่คนต่อไปคือ โย เด็กมณฑล ปี 3 หรือ สุขัย อัมพูนันท์ เขากล่าวเกี่ยวกับกรับน้องของคณะของเค้าว่า...

"ครั้งแรกที่เจอการรับน้องก็ไม่รู้สึกอะไร เพราะเตรียมตัวไว้แต่ต้นก็เลยไม่รู้สึก ก็พอใจ...เพราะเค้าทำกับเราถ้าเค้าไม่คิดทางลบก็ดี มองโลกในแง่ดี ก็ดีหมด (สมกับที่เรียนเอกจิต...สาธุ) และเมื่อเราเป็นรุ่นที่ถูกรุ่นน้องเกิดการไม่ยอมรับ อันนี้มันก็แล้วแต่พื้นฐานของคน ๆ นั้น อาจจะเป็นอย่างนั้น เราต้องมองจุดที่ว่าเค้ามีนิสัยอย่างไร เรายิ่งคุยกับเค้าในเรื่องนั้น...พูดกันได้"

แล้วการรับน้องเวลาเราไปสถานที่ต่าง ๆ เราไม่ควรทำให้ชื่อเสียงเสียหาย หรืออย่างเวลาไปเชียร์กีฬาที่เช่นกัน ซึ่งจะเป็นการรักษาชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยด้วย"

สำหรับคนต่อไป เพื่อนที่อยู่มศว.ประสานมิตรคงรู้จักกันดี คือ อ้อย..

“ที่รุ่นพี่นะฮะ ประทับใจรุ่นพี่มาก ๆ เพราะตอนนั้นยังไม่มีโอกาสและรู้จัก กับมหาลัยได้ดีพอ มีแค่รุ่นพี่ที่พยายามปลุกฝังความคิดต่าง ๆ และค่านิยมใหม่ ๆ กับมหาลัยแห่งนี้ (ก็ไม่ว่าเค้าโกหกหรือเปล่านะ)

รุ่นพี่คนสุดท้ายที่เราเข้าไปคุยคือ ตัง (เกษม เกษมอำไพพรรณ) กับ นก (วิบูลย์ ทองด้วง) เราสามารถสรุปได้ว่า

“ส่วนที่น้องควรระวังตัวอย่างไรกับพี่ ๆ อยากให้คนอื่นเป็นได้มากที่สุดก็คือ รู้จักเอาใจ ก็คงมากที่สุดแล้วเพราะเป็นตัวเค้า (มีเสียงสนับสนุนว่า ถ้าหัดได้ก็ดี)”

และสิ่งสำหรับฝากบอกถึงน้อง ๆ เขาได้กล่าวว่

“ถ้าเข้ามาแล้วขอให้ตั้งใจเรียน อย่าไข่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนี่ เป็นสถานกวดวิชา คือ กวดแล้ว เ็นใหม่ซึ่งคิดว่าถ้าเราเข้ามาแล้ว เราเข้ามาในสายวิชาที่เราได้สอบเข้าได้ เราตั้งใจจริง แล้วก็สำเร็จได้ ซึ่งการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับมหาลัยหรืออาจารย์มากมกฏยซึ่งการเรียนมหาลัยขึ้นอยู่กับตัวเราว่า สามารถรับผิดชอบแค่ไหน ถ้าเราทำใจให้รักได้และมีความขยันหมั่นเพียร ผมว่าจบแล้วก็ม้งานทำ” (เขาพูดด้วยท่าทางที่มุ่งมั่น)

คราวนี้ก็จบกันสำหรับการสัมภาษณ์ เอาละ สำหรับน้องทุกคน เมื่ออ่านถึงความรู้สึกเก่า ๆ ของรุ่นพี่แล้ว รู้สึกยังไง กับมศว.ประสานมิตร นั้นไม่ใช่สิ่งจำเป็น ที่ว่ามหาลัย เราจะต้องดั่งเหมือนมหาลัยอื่น ๆ มันก็ต้องขึ้นอยู่กับตัวน้อง ๆ เองนั่นแหละ...พร้อมหรือยัง สำหรับการที่จะมาสร้างสิ่งใหม่ ๆ ให้กับมหาลัยของเรา

คุณอยากมีเพื่อนใหม่?

คุณทราบไหมครับ ว่าทุกวันนี้ คนไทยเราเป็นโรคเหงา รู้สึกว่าเหว่ และขาดเพื่อนกันมากขึ้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มนักเรียน, นักศึกษา, คนทำงานแล้ว, กลุ่มแม่บ้าน, ข้าราชการ, หรือคนระดับ วี.ไอ.พี. ก็ไม่มียกเว้น

เมื่อตอนที่อยู่นิวออร์คผมเคยนึกในใจว่า ทำไมฝรั่งเขาเป็นโรคเหงากันมากมาย ทั้ง ๆ ที่เขาก็มีทุกอย่างครบ ไม่ว่าจะเป็นอพาร์ทเมนต์ที่อยู่สวยงามเครื่องบำเรอความสุขทุกอย่าง รถยนต์, โทรี, แต่ทุก ๆ เย็นวันศุกร์พวกคนโสดทั้งหลาย (รวมทั้งโสดชั่วคราวด้วย) จะต้องชวนขวยหาคู่เดทไปกินข้าว, เทียวเดิน

รำและอาจจะมิกิจกรรมส่วนตัวต่าง ๆ ต่อไป ตามความพอใจ พวก Single Club (คือคลับที่คนนิยมไปเที่ยวเดี่ยว ๆ ทั้งชายและหญิง เพื่อไปหาเพื่อนใหม่ในคลับเหล่านั้นตามความพอใจ) จะทำรายได้ดีมากในช่วงเวลานั้น

และแม้ว่าเขาจะสามารถหาเพื่อนเที่ยวกันได้มากมาย แต่เวลาเขากลับมาที่พักตอนเช้ามีด เขาก็รู้สึกเหงาและรู้สึกขาดเพื่อนอีกนั่นแหละ บางคนลงมือจัดปาร์ตี้บ่อย ๆ เพื่อจะได้พบปะเพื่อนฝูงให้มาก ๆ ขึ้น แต่อัตรากาการฆ่าตัวตายในหมู่คนในนิวออร์คก็สูงจนน่าตกใจ โดยเฉพาะการฆ่าตัวตายเพราะความรู้สึกเหงา

นั่นเป็นเรื่องที่นิวออร์ค ปลอบเขาไปเถอะครับ หันมาคุยกับเรื่องไทย ไทย ของเราดีกว่า

จริงหรือที่คนไทย (โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ) รู้สึกว่าขาดเพื่อนกันมากขึ้น

จากการศึกษาส่วนตัวของผม ผมมั่นใจว่าเป็นความจริง คนจะรู้สึกว่าเขาขาดเพื่อนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนเล็ก ๆ หรือคนโต ๆ แล้วนี่แหละ ซึ่งเราอาจจะไม่เคยคาดคิดกันมาก่อนก็ได้

จากการที่ผมไปปรากฏตามโรงเรียนและสถาบันต่าง ๆ ได้รับคำถามเกี่ยวกับที่ว่าทำอะไรจึงจะหาเพื่อนให้ได้มากขึ้น (โดยที่ไม่เกี่ยวกับการเป็นแฟนกันนะครับ คนละเรื่องกัน) แม้แต่จากในเด็ก ๆ ไม่ว่าจะป็นชั้นมัธยมต้นหรือมัธยมปลาย หรือในมหาวิทยาลัย ซึ่งเราอาจจะไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าทำไมเด็ก ๆ จึงต้องการจะมีเพื่อนเพื่อลดความเหงา เพราะในอดีตที่ผ่านมา นั้น เรามักจะรู้สึกว่าขาดเพื่อนก็เมื่ออายุมากขึ้น แต่ขณะนี้เราเริ่มขาดเพื่อนกันตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วหรือ?

นิสิตนักศึกษาตามมหาวิทยาลัยก็รู้สึกขาดเพื่อนกันมากขึ้น ในมหาวิทยาลัยบางแห่ง นักศึกษาเป็น

จำนวนมากไม่ออกไปเรียนเพราะบอกว่าไม่สามารถหาเพื่อนได้ไปเรียนแล้วก็เหงา ทุกคนทำที่ทำไมสนใจกันเลย...และเขาไม่สามารถจะหาเพื่อนได้...

แม้แต่เมื่อเรียนจบแล้ว ทำงานแล้วก็ยังรู้สึกว่าขาดเพื่อนมากขึ้น เพื่อนที่เคยเที่ยวเตร่ด้วยกันมาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ บางทีพอมายพบกันอีกทีตอนทำงานแล้วก็แทบจะพูดคุยกันไม่รู้เรื่องไปเลย ทั้งคำพูดและความคิดแตกแยกไปคนละทาง สุดท้ายก็เลยเข้าข่าย...ไม่พบกันเสียเลยจะดีกว่า...ก็มีมากมาย

ผมเคยได้มีโอกาสได้คุยกับคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ทางด้านการงาน และการเงินได้ เคยถามถึงความรู้สึกขาดเพื่อนนี้ เขาก็ตอบรับ และบอกว่าทุกวันนี้ที่มีคนมาห้อมล้อมหรือชวนพูดคุยกับเขานั้น ก็มักจะคุยกันถึงเรื่องธุรกิจทั้งนั้น ถ้าวันไหนเวลาไหน

มีใครมาคุยกับเขาด้วยเรื่องสนุก ๆ แบบอยากเป็นเพื่อนกับเขา เขาจะรู้สึกว่ามีความสุขมากจนแทบจะเป็นบุญคุณกันไปเลย ในกันบั้งของหัวใจแล้วเขายอมรับว่าเขาขาดเพื่อนและเหงามากเช่นกัน

ในกลุ่มผู้หญิงทั่ว ๆ ไป หรือแม่บ้านเองก็เช่นเดียวกัน พอแต่งงานมีลูกเต้าโต ๆ กันแล้ว สามมีภาระงานทำดีประสบความสำเร็จ ลูกก็ไปสวนลูก สามก็ยุ่งกับธุรกิจมากขึ้น บรรดาแม่บ้านเหล่านี้จะรู้สึกเหงามาก จะหันไปหาเพื่อนเก่า ๆ ก็รวมตัวกันไม่ค่อยติดเสียแล้วบางคนก็ล้มหายตายจากไป จึงพบได้มากขึ้นกว่าในบรรดาแม่บ้านที่ลูกเริ่มโต ๆ กันแล้วนี้ คุณเธอเหล่านั้นจะหันมาตีหมัดแลกกันมากขึ้น ซึ่งแนวโน้มจะคล้าย ๆ ผู้หญิงในซีกโลกตะวันตกเช่นเดียวกัน

ก็แล้วอะไรเล่าเป็นสาเหตุที่ทำให้คนรู้สึกว้าขาดเพื่อน มีหลาย

สาเหตุครับ เช่น

(1) ขาดการเตรียมตัวว่าเราจะต้องหมั่น “สร้าง” เพื่อน ไม่ใช่คอยหาเพื่อนหรือให้เพื่อนลอยลงมาหาเรา

(2) คนในสังคมขณะนี้ขาดความศรัทธาต่อ “คน” ด้วยกันมากขึ้น จึงทำให้ไม่ค่อยเชื่อถือกัน พร้อมจะจากกันพร้อมจะนินทาว่าร้ายกันได้ง่าย ๆ

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะคนขาดศรัทธาต่อ “ตนเอง” เป็นจุดแรกเริ่มไม่มั่นใจตัวเอง ไม่ภาคภูมิใจในตัวเองว่าเป็นคนมีค่า จึงทำให้ไม่สามารถจะมองคนอื่นดีหรือมีค่าได้ เพราะเกิดความระแวงและเกิดความอิจฉา พวกนี้จะมีรากฐานมาจากการที่เป็นคนมีบุคลิกภาพชนิดระแวง (Paranoid Personality)

คนพยายามมองหา “ความสมบูรณ์แบบ” มาเป็นเพื่อน โดยคิดว่าคนที่จะมาเป็นเพื่อนนั้นจะต้องเป็น

คนดีหมดทุกอย่าง...ไปหาได้ที่ไหน
เล่าครับ...ไม่มีหรอก

บุคคลเหล่านี้จึงไม่พร้อมจะ
มองกันทางด้านดีนัก แต่จะถนัด
ในการที่จะมองคนอื่นว่าไม่ดีเอาไว้
ก่อน เพื่อเป็นการลดการเสียหน้า
ถ้าหากว่าเขามองคนอื่นดี แต่ตัวเอง
ไม่ดีก็คงทนไม่ได้ จึงทำให้คนพร้อม
จะจากกันได้ง่ายและเร็วขึ้น เพราะ
เขาอาจจะคอยมองจับผิดกันมาก
กว่าที่จะมองส่วนดีซึ่งกันและกัน
ก็เป็นได้

(3) คนพยายามมองหา “คน
สมบูรณ์แบบ” มาเป็นเพื่อน โดย
คิดว่าคนที่มาจะเป็นเพื่อนนั้นจะ
ต้องเป็นคนดีหมดทุกอย่าง...ไปหา
ได้ที่ไหนเล่าครับ ไม่มีหรอก...เรา
น่าจะหัดมองความดีของคนเป็น
จุด ๆ เพื่อจะได้ยอมรับความดีของ
เขาเหล่านั้นเอาไว้ในจิตใจของเรา
ซึ่งจะก่อให้เกิดความเชื่อถือและ
ศรัทธาในตัวเขาต่อไปได้ ไม่เช่น

นั้นเราก็จะคิดและพูดแต่ ประโยค
ที่ว่า “คน ๆ นี้ก็ดีหรอก...แต่ว่ามี
สิ่งนี้...สิ่งนั้น...ไม่ดี” แล้วเราก็เลย
ไม่ต้องคบกันเสียที

(4) คนขาดความตระหนักรู้ใน
หน้าที่ของตนเองที่ว่า เราจะต้อง
เป็น “ผู้ให้” ถ้าคิดเพียงจะเป็น “ผู้
รับ” อย่างเดียวก็คงจะหาเพื่อนไม่
ได้หรอกครับ แม้ว่าจะร่ำรวยล้นฟ้า
ก็ตามในเรื่องของการให้นี้ ผมไม่ได้
เน้นเฉพาะเรื่องวัตถุหรือเงินทอง
อย่างเดียว แต่ผมรวมไปถึงการให้
กำลังใจคนอื่น, ให้ความช่วยเหลือ
เกื้อหนุน, ให้ความรู้สึกที่ดี ๆ แก่คน
อื่น ฯลฯ ซึ่งเราจะต้องยึดถือเป็น
“หน้าที่” ของชีวิตที่เดียวครับ ไม่
เช่นนั้นเราจะกลายเป็นคนที่เหงา
เอามาก ๆ

ผมเคยรู้จักคน ๆ หนึ่งเขาร่ำ
รวยจากธุรกิจการงานของเขามาก
เขาเชี่ยวชาญในเชิงการค้า เขา
สามารถจะทำอะไร ๆ ขึ้นมาเป็นเงิน

ทองหรือเป็นกำไรได้เรื่อย ๆ ด้วย
กลเม็ดของเขาเอง เรียกว่าชีวิตของ
เขาเต็มไปด้วยการเก็งกำไร และ
การได้กำไรเรื่องที่ว่าช่วยเหลือ
คนอื่นหรือช่วยสังคมบ้างนั้นเป็น
ไม่มี ผลสุดท้ายคน ๆ นี้คิดมากเรื่อง
การค้าขายเอากำไรอย่างเดียว เส้น
เลือดในสมองแตกเป็นอัมพาต แต่
ยังไม่ตาย ภรรยา ก็ทอดทิ้งเขาไป
เพราะเธอทนความขี้เหนียวและเห็น
แก่ตัวของเขาไม่ได้ ลูก ๆ ก็ตีตัวจาก
ห่างไปประกอบอาชีพส่วนตัวของ
เขาหมด โดยหวังว่าเมื่อพ่อตายก็คง
จะได้มรดก ส่วนเพื่อนฝูงนั้นก็ได้แต่
ปลงสังเวชและไม่มีใครอยากเข้ามา
ช่วยเหลือ ตกลงเขาก็ต้องนอนป่วย
รอความตายต่อไปในลักษณะโดด
เดี่ยวเดียวดาย

และผมก็ได้เคยรู้จักกับนักธุรกิจ
อีกคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ
ในชีวิตการงานและการเงินแต่คน ๆ
นี้เป็นคนที่รู้จัก “การให้” เขาช่วย

เหลือสังคม เสียสละเงินทองเพื่อ
กิจกรรมสังคมหรือช่วยคนที่มีโอกาส
น้อยกว่าเขา, ใจกว้าง, เขาเคยเสีย
สละเงินทองเป็นจำนวนมากเพื่อ
ช่วยให้คนอื่นมีความสุขอยู่ดีกินดี หรือ
ได้รับความสุขใจมากขึ้นโดยไม่ขอ
เอาชื่อเสียงซึ่งเปรียบเสมือนเป็นการ
ปิดทองหลังพระ ทุกวันนี้เขาก็ยิ่ง
ประสบความสำเร็จมากขึ้น เพราะ
มีคนชื่นชมและพร้อมจะให้ความ
ร่วมมือกับเขามากขึ้น เขาก็อยู่อย่าง
สบาย ๆ (ที่จริงถึงเขาจะให้ความ
ช่วยเหลือคนให้มาก ๆ กว่านี้ เขาก็
มีกินมีใช้ไปตลอดชาติอยู่แล้ว) ขณะ
นี้เขาได้ทิ้งชื่อเสียง เกียรติยศ และ
เงินทองที่สะท้อนกลับมาหาเขาจาก
การทำธุรกิจนั้น แต่เขาก็พยายาม
หาทางเป็น “ผู้ให้” ในโอกาสต่อ ๆ
ไปมากขึ้นด้วย

มีข้อเสนอแนะอะไรสั้น ๆ สำหรับ
การจะสร้างเพื่อนใหม่?

มีครับเมื่อขอสั้น ๆ ผมก็ตอบ

กันสั้น ๆ นะครับ

ผมขอให้จงท่องเอาไว้และลง
มือปฏิบัติด้วยนะครับว่า เราจะต้อง
give more and Take less คือเรา
ต้อง “เป็นผู้ให้ให้มากขึ้น และเป็น
ผู้รับให้น้อยลง” ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด
แง่วัตถุเงินทองหรือเรื่องของจิตใจ
และความรู้สึกแล้ว คุณจะไม่เหงา
หรือท้อครับ เพราะใจคุณจะติดกับ
การให้และจะรู้สึกว่าคุณมีค่า
สำหรับคนอื่น ในขณะที่เดียวกันคน
อื่นเขาก็จะชื่นชมกลับมาด้วย (ถึงเขา
ไม่ชื่นชมกลับมาคุณก็ชื่นชมตัวเอง
ได้ ซึ่งสำคัญว่าการที่คนอื่นเขาชื่น
ชมคุณอีกครับ)

จำไว้นะครับ ว่าถ้าอยากมี
เพื่อนไม่อยากเหงามาก ๆ ก็ต้อง
“give more and Take less”

ได้ผลอย่างไรเขียนมาคุยกัน
บ้างนะครับ

โชคดีครับ

คณะกรรมการ บริหาร องค์การนิสิต

ในหน้าที่เราจะพาน้อง ๆ มารู้จักคณะกรรมการบริหารองค์การนิสิตกันบ้าง ก่อนอื่นอยากจะขอกล่าวถึงตัวองค์การนิสิตเสียก่อน สำหรับองค์การนิสิตนี้จะมีอำนาจหน้าที่ตามข้อบังคับของมศว. ประสานมิตร ซึ่งก็จะมีอำนาจหน้าที่หลาย ๆ อย่าง ซึ่งจะยกตัวอย่างให้ดู เช่น จะคอยปกป้องรักษาผลประโยชน์และสิทธิอันชอบธรรมของนิสิตในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจกรรมนิสิต คอยเป็นตัวแทนนิสิตในการติดต่อกับสถาบันต่าง ๆ บริหารและดำเนินงานตามนโยบายที่แถลงไว้ เป็นต้น

จากการยกตัวอย่างให้ดูคงมองเห็นบ้างว่า องค์การนิสิตเกี่ยวข้องกับตัวนิสิตอย่างไร คราวนี้เราลองมาดูรายชื่อคณะกรรมการบริหารองค์การนิสิตประจำปีการศึกษา 2530 กัน ว่ามีใครกันบ้าง

1. นายกรวิษณุ ชูโชติ	คณะศึกษาศาสตร์ปี 4	นายกองค์การนิสิต
2. นายมนตรี ปรีดา	คณะสังคมศาสตร์ปี 4	อุปนายกภายใน
3. นายจิรวุฒิ สุวรรณอาจ	คณะศึกษาศาสตร์ปี 4	อุปนายกภายนอก
4. นายไพบุลย์ อินทรสิทธิ์	คณะศึกษาศาสตร์ปี 4	อุปนายกกิจกรรม
5. นส.สิริวรรณ ฉันทนะสานนท์	คณะศึกษาศาสตร์ปี 3	เลขานุการ
6. นส.จิราวรรณ สุขเจริญ	คณะมนุษยศาสตร์ปี 2	ผู้ช่วยเลขานุการ
7. นส.สุรีย์ ขวัญบัว	คณะสังคมศาสตร์ปี 3	เหรัญญิก
8. นายประสาร สุ่มนัสวรพันธ์	คณะมนุษยศาสตร์ปี 3	พัสดุ
9. นายทศพร ภัทต์คุณผล	คณะศึกษาศาสตร์ปี 4	สวัสดิการ
10. นายพุลสวัสดิ์ เกิดกล้า	คณะวิทยาศาสตร์ปี 4	วิชาการ

11. นส.วราภรณ์ เศวตอาคเนย์	คณะศึกษาศาสตร์ปี 2	ประชาสัมพันธ์
12. นายขรรค์ชัย ชูณหสวัสดิกุล	คณะศึกษาศาสตร์ปี 2	ผู้ช่วยประชาสัมพันธ์
13. นส.นิฤมล อ่างแก้ว	คณะศึกษาศาสตร์ปี 4	ศิลปวัฒนธรรม
14. นายสุขสันต์ เพ็งดิษฐ์	คณะพลศึกษาปี 2	กีฬา
15. นายสรายุทธ์ สาทปถัมภ์	คณะพลศึกษาปี 2	ผู้ช่วยกีฬา
16. นส.วราภรณ์ รุ่งเกียรติขจร	คณะศึกษาศาสตร์ปี 3	บำเพ็ญประโยชน์
17. นายเสกสรรค์ กิตติทวีสิน	คณะสังคมศาสตร์ปี 3	สารานุกรม
18. นส.อนุสรา เอื้อสุดกิจ	คณะศึกษาศาสตร์ปี 2	ปฏิคม
19. นายกิตตินันท์ อนุพันธ์	คณะศึกษาศาสตร์ปี 3	ทะเบียน
20. นายพนิต ดิงามทรัพย์	คณะพลศึกษาปี 2	แสงเสียง
21. นายอารัญ สุวรรณโณ	คณะศึกษาศาสตร์ปี 4	หาทุน

จากรายชื่อจะเห็นได้ว่าคณะกรรมการบริหารองค์การนิสิตชุดนี้จะมีนิตกรครบเกือบทุกคน
เอาละในปีนี้อาจมาจับตามองดูว่า องค์การนิสิตชุดนี้ได้แสดงผลงานอะไรบ้าง

แสงสว่าง บนท้องฟ้า
ยังไม่เพียงพอสำหรับหนทาง
ที่เธอกำลังแสวงหา
เธอไม่อาจมองเห็นหนทางนั้นได้
หากแม้เธอยังไม่รู้ถึงความสว่าง
ของใจเธอ

คิด ลดาชาติ

ในแง่ร้ายอย่างสิ้นเชิง พวกเขามีส่วนช่วยให้บรรยากาศของนักศึกษารุ่นหลังส่วงกลับไปหาความสนุกความบันเทิงและทางออกเฉพาะตัว เช่น คาสนา ลัทธิเต๋า เช่น ลัทธิมนุษยนิยม ธรรมชาตินิยม

ทุกวันนี้พวกเราบางคนอดตามกันไม่ได้ว่า นักศึกษาหายไปไหน

ที่จริงนักศึกษาก็ยังมีเต็มไปหมด มหาวิทยาลัยรับคนเพิ่มทุกปี ยิ่งที่รามคำแหงไม่ต้องห่วง แดมยังมีสุโขทัยธรรมมาธิราชขึ้นมาอีก ปริมาณนักศึกษาในวันนี้มากกว่าเมื่อสิบปีที่แล้วหลายเท่า

แต่ปริมาณนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นไม่ได้ก่อ

ให้เกิดผลกระทบต่อสังคมชนิดที่จะไปเปรียบกับเมื่อสิบปีที่แล้วได้เลย

ทุกวันนี้อาจารย์ประเภทไฟแรงหลายคนพากันบ่นว่า นักศึกษาไม่สนใจอ่านหนังสือ ไม่สนใจศึกษาค้นคว้าเอาจริงเอาจังเท่าที่ควร วงการหนังสือก็ให้คำยืนยันว่าหนังสือประเภทการเมือง ทฤษฎี สังคม วิชาการนั้นขายได้ลำบากมาก ไม่เหมือนนิยายแปลประเภทเบสต์เซลเลอร์หรือศิลปะในการขาย การบริหาร การแก้ปัญหาต่าง ๆ

ไม่แต่เฉพาะเรื่องความเอาจริงเอาจังกับการศึกษาเท่านั้น กิจกรรมทางการเมืองและสังคมของนักศึกษาก็เจียบหายไปเช่นกัน สิ่ง

ที่คนทั่วไปได้ยินเกี่ยวกับนักศึกษาคือ การรับน้องใหม่แบบเลยเถิดของนักศึกษาบางสถาบัน การขัดแย้งกันระหว่างนักศึกษา 2 สถาบัน เรื่องการไปวิจารณ์กัน เป็นต้น ขณะที่สังคมมีความขัดแย้งปรากฏขึ้นอยู่เรื่อย ๆ นักศึกษาพากันเรียบเรียงเหมือนพวกเขาอยู่ในโลกพิเศษของตนเอง ซึ่งไม่เกี่ยวกับชาวบ้านเลย

การขยายตัวของเศรษฐกิจทุนนิยมที่รวมถึงการบริโภค ทำให้นักศึกษาหลงใหลกับการบริโภค เช่น การแต่งตัว การเสฟลุซกับอาหาร เทียวเตร่ ดูนั่ง ดูวิดีโอ ฯลฯ มากขึ้น

การแข่งขันกันแบบมีใครยกยอสาวได้สาวเอา ทำให้นักศึกษารวมทั้งคนทั่วไปด้วยคิดถึงตัวเองมากขึ้น คิดถึงอนาคตใกล้ ๆ และการขวยใจอกาสมากขึ้น

ปัญหาสังคมที่มีลักษณะซับซ้อน และมีลักษณะที่คนรวย คนมีอำนาจ กึ่งรวยยังมีอำนาจมากขึ้น ระบบราชการและธุรกิจเอกชนยิ่งแข่งแกร่งมากขึ้น ทำให้คนที่พอจะมีความคิดถึงปัญหาสังคมอยู่บ้างพากันห่อตอยพากันแข่งไปเสียไม่น้อย และในที่สุดพวกเขาก็กลับไปคิดถึงเรื่องของตัวเอง เรื่องทำอย่างไรจึงจะอยู่ได้ในสภาพสังคมที่ไม่สมบูรณ์อย่างนี้

สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน กลุ่มผู้มีอำนาจอาจจะพอใจที่นักศึกษาสงบเรียบร้อยไปครองท่าที แต่ถ้าจะมองผลประโยชน์ของ

ประเทศชาติของสังคมจริง ๆ แล้ว สภาพเฉื่อยชาไม่สนใจสนใจปัญหาต่าง ๆ อย่างจริงจังของนักศึกษารุ่นใหม่ เป็นสภาพที่น่าเป็นห่วง เพราะพวกเขาจะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีความรับผิดชอบสูงขึ้นไป คนที่ไม่มีคุณภาพหรือคิดถึงแต่ตัวเอง จะไปสร้างสังคมที่มีคุณภาพมีพลเมืองที่รับผิดชอบได้อย่างไร

เรื่องนี้เราจะไปโทษนักศึกษาแต่ฝ่ายเดียวไม่ได้ เพราะพวกเขาก็เป็นเพียงเยาวชนที่ถูกหล่อหลอมมาในสังคมที่ผู้ใหญ่เป็นผู้กำหนด

สังคมปัจจุบันนอกจากจะมอมเมาให้นักศึกษาเป็นคนรักสนุกฟุ้งเฟ้อ เฉื่อยชาทางการเมืองสังคม ในอีกด้านหนึ่งฝ่ายผู้ปกครองที่หัวก่ายังใช้วิธีการข่มขู่ ห้ามปรามไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองสังคม เช่น เรื่องการจัดงานทศวรรษ 14 ตุลาคม, เรื่องการสนับสนุนการประท้วงของนาบเร่

นักศึกษาโดยทั่วไปแล้ว เป็นเยาวชนที่บริสุทธิ์ ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว ไม่รู้ประวัติศาสตร์ ไม่รู้ปัญหาเศรษฐกิจสังคมไทย พวกเขาบางส่วนก็อาจอยากรู้จักสิ่งเหล่านี้เหมือนกัน เช่น งานทศวรรษ 14 ตุลาฯ ที่ธรรมศาสตร์ คนไปแน่นมาก แต่สภาพสังคมมักไม่เปิดกว้าง ไม่ส่งเสริมให้พวกเขาเรียนรู้อย่างจริงจัง อาจารย์มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยส่วนใหญ่ก็ยังติดอยู่ในกรอบของการศึกษาแบบทุนนิยมตะวันตก โดยไม่รู้จักประยุกต์ให้เข้ากับสังคมไทย ไม่รู้

จักวิพากษ์ แดมส่วนใหญ่ยังสอนให้นักศึกษา
ท่องจำมากกว่าหัดค้นคว้า หัดคิดด้วยตัวของเขา
เอง

ผู้ใหญ่ทั้งหลายควรตระหนักถึงปัญหานี้
และเปิดใจกว้างให้นักศึกษามีสภาพแวดล้อม
ทางการศึกษาที่ดี และเหมาะสมกับการที่จะ
ไปช่วยกันแก้ไขปัญหาในสังคมต่อไป ส่งเสริม
กิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น การทำค่ายอาสา
สมัคร, การจัดนิทรรศการ อภิปรายโต้เถียง,
การสอนหนังสือ พัฒนาชุมชน, รวมทั้งกิจกรรม
ทางสังคมการเมืองที่จะช่วยให้เขาเรียนรู้สังคม
เรียนรู้ประชาธิปไตยและมีจิตสำนึกทางการ
เมือง สังคมในระดับที่สูงขึ้น

นักศึกษาก็ควรช่วยตัวเองด้วยการสนใจ
ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือหนึ่งหา
จากการฟัง แสวงหาประสบการณ์จากการทำ
กิจกรรมด้วยตนเอง ไม่ต้องรอให้ผู้ใหญ่มาเปิด
โอกาสหรือจัดสภาพแวดล้อมที่ดีให้ เพราะจริง ๆ
แล้ว ผู้ใหญ่ที่มีอำนาจและผลประโยชน์คิดอะไร
แคบ ๆ ล้วน ๆ จะไม่มีทางเปิดโอกาสหรือส่งเสริม

ให้นักศึกษาคิดสร้างสรรค์ เพราะกลัวว่าพวกตน
เองจะเสียประโยชน์ นักศึกษาต้องเรียนรู้ความ
จริงข้อนี้เช่นกัน

บ้านเมืองเราที่มีปัญหารอบด้านทุกวันนี้
คงจะหวังคนรุ่นผู้ใหญ่วัยเกิน 40 ปี ไปแล้วมา
แก้ปัญหาก็ยาก

ความหวังก็ต้องอยู่ที่คนรุ่นใหม่
โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ที่มีการศึกษา
มีสติปัญญา มีจิตสำนึกและมีนวัตกรรม

ถ้าหากคนรุ่นใหม่ไม่กระตือรือร้น ที่จะ
เตรียมตัวสำหรับแบกรับภาระนี้ อนาคตเมือง
ไทยก็คงจะยิ่งยากลำบากมากขึ้น

แต่ถ้าคนรุ่นใหม่เอากรเอางาน เอาจริง
เอาใจ เรียนรู้ปัญหา ทางแก้ปัญหาต่าง ๆ ก็มี
ทางแก้ไขลดน้อยลง และสังคมมีโอกาสที่จะ
พัฒนาไปในทางที่เป็นประโยชน์แก่คนส่วนใหญ่
ในระยะยาว

ไม่ใช่การพัฒนาเพื่อคนส่วนน้อยและ
ฉาบฉวยอย่างที่เป็นอยู่

วันเวลาของ “ตารา”

ตอนผมเป็นเด็กเล็กเที่ยววิ่งไล่ตามลูกฟุตบอลเหมือนวิ่งไล่ตามว่าเมื่อสายป่านขาดลอยนั้น - เขาเป็นวีรบุรุษแห่งตำบลบ้านของเรา ซึ่งมีแต่ความเยือกหิ่งและยโส... กาลเวลาผ่านไป ก็เหมือนว่าว่วหล่นจากท้องฟ้า-เขาฟูฟุ้ง และสิ้นศักดิ์ศรีที่เคยมีมาแต่เก่าก่อน

1

ผมยังจำได้ว่าเมื่อเย็นของวันหนึ่ง หลังจากที่ได้วิ่งเล่นไล่ฟุตบอลกับเพื่อน ๆ จนเหนื่อยและเขาอ่อนล้าลงไปในอนกกิ่งก่ายกันแล้วก็ได้ยินเสียงตะโกนแว่วมา... “เตะฟุตบอลนะโว้ยไอ้หนู! ไม่ได้วิ่งตามว่าว เหนื่อยจนไม่ยอมลุกขึ้น” และเมื่อพวกเราเงยหน้าขึ้นก็แลเห็นเขา พี่พร ยืนอยู่ข้างขอบสนาม สวมชุดวอร์มสวอยเก้ หุ่นเท่യാบอกใคร และใส่รองเท้าผ้าใบสีขาวดูสง่า เขาเป็นดารานักฟุตบอลที่เราอยากคุยด้วยมาก พวกเราหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้งก่อนจะพากันวิ่งกรูเข้าไปยังที่เขายืนอยู่ด้วยความดีอกดีใจ

เขาทิมลูกบอลตรงปลายเท้าของเขา ฟุ้งออกมาถูกใครคนหนึ่งในกลุ่มหงายล้ม

“เฮ้ย! อย่าร้องให้ซี! นิดหน่อยน่า ไม่เจ็บหรอก ว่าจะเป็นนักบอล” เขาว่าพลางยิ้มหัว ขณะที่พวกเราเงยบังันกันไปหมด คนโดนลูกบอลเพียงแต่ทำท่าเบะปากเกือบร้องให้อยู่แล้ว ด้วยความเจ็บและตกใจ

“พี่พรทำได้ยังไง ลูกเมื่อตะกี้นี้ละ” พวกเราอีกคนหนึ่งเสหัวเราะขึ้น พลังโยนลูกบอลกลับไปให้เขา “ทำให้ดูใหม่ซีอะ!”

พี่พรตอบลูกไว้ คราวนี้เขาเตะมันสุดแรงลูกแล่นโค้งออกไปปลายสนามเข้าตงไม้ชายทุ่ง “เฮ้ย! เป็นนักบอลต้องออกแรงวิ่งไปเก็บมา” เขาคหัวเราะเสียงดังก่อนเดินหนีจากไปปล่อยให้พวกเรายืนตะลึงนั่งซึ่งอยู่กับที่

อำเภอของเรามีการแข่งขันฟุตบอลระหว่างตำบลบ้านกันบ่อยที่พรเป็นหนึ่งในที่มีชื่อเสียง ฟุ้งเพื่อขึ้นเป็น “ดารา” ของอำเภอที่ไปจากหมู่บ้านของเรา เขาทำให้พวกเราภาคภูมิใจที่หมู่บ้านมีชื่อเสียงเป็น “แดนดารา” ในเรื่องของการเล่นฟุตบอลเหนือหมู่บ้านอื่น ๆ พี่พรเป็นส่วนสำคัญที่นำชัยชนะมาทุกครั้ง ใคร ๆ ก็พูดถึงเขาและอยากเห็นเขาเล่นฟุตบอล อยากเห็นเขายังประตูให้พวกเราส่งเสียงโห่ร้อง อยากเห็นเขาเลี้ยงลูกบอลหลอกล่อคู่ต่อสู้ให้พวก

ว่าวันนี้รองเท้าของพีพรไม่ดี เห็นแกบ่นก่อนเล่นแล้ว จริงอย่างว่า” บางครั้งที่พีพรก็ยิงลูกบอลไปกระดอนถูกหัวฝ่ายตรงข้าม และทำให้ลูกพลัดเข้าประตูไปอย่างเห็นกันอยู่ชัด ๆ ว่าเป็นลูกพลุด เพื่อน ๆ ผมมันก็อุตสาหิพูดได้ว่า “นี่แหละลูกซิ่งพีพรละ ช่างแม่นเหมือนจับวาง” เสียงสรรเสริญเหล่านี้มันอึดอัดออกมาผมแทบจะระเบิด

วันคืนของพีพรคือคืนวันแห่งคาราที่มีคนงอนง้อและเฝ้าเอาอกเอาใจ แต่พีพรก็คงเป็นพีพรคนเดิม ที่ใจไม่ไ้ระง้าต่อเด็ก ๆ อย่างพวกผม

“พร ทำไมไม่สอนให้เด็ก ๆ พวกนี้บ้าง มันจะได้เก่งเร็วขึ้น” นักฟุตบอลเพื่อนของพีพรคนหนึ่งแนะ เขาเป็นคนใจดี และคอยหมั่นสอนการเล่นให้พวกเราอยู่เสมอ แต่พีพรเบ้าปาก “มันไม่ค่อยจะมีแวว เด็ก ๆ พวกนี้ไม่เหมือนสมัยพวกเรา สอนไปก็เท่านั้นน่ารำคาญ พีพรพูดต้ง ๆ โดยไม่กลัวเด็กเสียน้ำใจ

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พีพรทำท่าว่าจะมาสอนพวกเรา ซึ่งก็หลงดีใจอยู่ได้พักเดียวเท่านั้น

พวกเราถูกพีพรหลอกล่อล้มกลิ้งกันระเน มีผมเป็นคนสุดท้ายที่พยายามจะฮึดสู้ด้วยแรงมูมานะ แต่แล้วก็ต้องลงนอนเพราะหมดแรงและวิงเวียนหัว

“ไม่ไหวเลยโว้ย!” พีพรว่า “มีแต่พวกนักบอลกระจอกยังหาแนวไม่ได้”

ผมนอนกลิ้งอยู่ด้วยความเจ็บช้ำ และหมองหม่นหัวใจ...

2

เมื่อพวกเราเริ่มโตขึ้น พีพรก็ย้ายหน้าไปจากตำบลบ้าน ชาวเขาประกาศเลิกเล่นฟุตบอลท่ามกลางความเสียดายของใครต่อใครหลายคน แต่ก็คงจะไม่มีใครเสียดายเท่าผม ซึ่งนั่งนับวันรอคอยด้วยแรงแค้นส่วนตัว ผมอยากจะเจอพีพรบนสนามฟุตบอล ยามที่ผมมีกำลังและแข็งแรงเท่า ๆ เขา นี่น่าเสียดายแท้จริง

ด้วยความจำเป็นในอาชีพ พีพร “แขวนรองเท้า” เดินห้างสนามฟุตบอลหลายฉบับเข้าจังหวัด ตั้งครอบครัวอยู่ที่นั่น เขาเหมือนว่าติดลม แต่คราวนี้ล่องลอยไม่รู้หนและหลงลงที่ไหนแล้วหรือยัง

ว่ากันถึงฝีมือลายเท้าเมื่อนวนคิดไปแล้ว พี่พริกก็นับว่าเป็น “ตวรรษ” ประจำเหนือตำบลบ้านของพวกเราโดยแท้ เพราะเมื่อเขาจากไป ทีมฟุตบอลของบ้านเราก็เริ่มแพ้ และชื่อเสียงตกต่ำแย่ร่วงโรยลงตามกาลเวลา ผู้คนเริ่มคิดถึงเขา และรำร้องอยากจะได้ ตัวของเขา กลับคืนมา ผมเองก็รำร้อง แต่ด้วยความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง คืออยากให้เขาได้มาเห็นความรู้แจ้งโรจน์ของผมที่จะแทนตัวเขา และด้วยความมั่นใจใจว่ามาคราวนี้พี่พริกจะเป็นว่าร่วงลงแล้ว

และพี่พริกมาแล้วจริงๆ... มาเมื่อเทศกาลแข่งฟุตบอลระหว่างหมู่บ้านครั้งใหม่ กำลังจะเริ่มต้นขึ้นภายในอีกไม่กี่วันนี้ คนในหมู่บ้านร้องยี้เมื่อแลเห็นรูปร่างเขา และต่างพากันผิตหนิง

พี่พริกอ้วนจุก นัยน์ตาดำยี่ ทั้งที่อายุยังไม่เต็ม 30 ชาวเขาตี้มเหล้าจัด เทียวหนัก ละคร่องรอยดาราไม่เหลือไว้แต่ชนิดเดียว

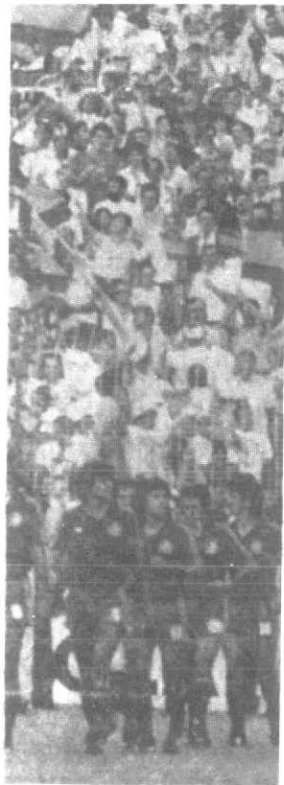
ผมยิ้มกริ่มเมื่อและเห็นเขาเป็นครั้งแรก “พี่จะกลับมาเล่นบอลอีกทุก ๆ เทศกาล” เขาบอกกับผม หลังจากที่ทีมผู้แนะนำ

ว่าผมเป็นหัวหน้าทีมแล้ว ซึ่งก็ทำให้หัวใจผมลิ่งโลดสุดขีด ผมได้นับวันนอนรอมากินานแล้วนักหนานี้

“พี่พริกจะต้องซ้อมวิ่งให้พุ่งยุบก่อน” ผมว่า “แล้วลองซ้อมกับพวกน้อง ๆ ดู ว่าแรงพอไหวไหม ปีนี้ทีมอื่น ๆ เขาแข็งมาก ผมต้องเฝ้าระวังคนเล่น”

“นำ พี่รับรอง. ใ้้อง ยังพอไหวขอพี่เล่นคนเหอะ ใ้เราคนเคยเล่นบอล เห็นแล้วใจมันอดไม่ได้” พี่พริกว่าพลางเกาะแขนผมอย่างเอาอกเอาใจ

เวลาลงซ้อมผมแสร้งเตะบอลอัดเข้าฟุงจนเขาจุกหน้าเขียวเห็นได้ชัด ผมนึกถึงภาพวันที่เขาใช้หัวรองเท้าจิกบอลใส่หน้าผม เวลาเผชิญหน้ากัน ผมหลอกล่อให้เขาหลงวิ่งเวียนหัวและอ่อนแรงลงด้วยกำลังอันหนุ่มแน่นที่เหนือกว่า เหมือนกับที่เขาเคยทำกับผมเมื่อครั้งก่อน พี่พริกไม่กล้าที่จะเผยให้เห็นความอ่อนแอเพราะอยากเล่นเต็มแก่ แต่เขาก็ปกปิดไม่ได้ วิ่งไปได้สักหน่อย เขาหยุดยืนตัวงอ เลียดท้องและเข้าอ่อนยวบยาบ เพื่อนร่วมทีมของผมที่ครั้งหนึ่งเป็นเด็กเคยชื่นชมในฝีมือของเขา

มาบัดนี้เริ่มหัวเราะและแลเห็นเขาเป็นตัวตลก
ผมเท่านั้นที่เก็บความสาธาเอาไว้ภายในใจ

“ถ้าพี่ไม่ไหวก็บอกนะ ผมมีคนแทน
อยู่อีก” ผมแก้มือว่าและทำให้พี่พรหน้าเสีย
ก่อนจะพยักหน้าเป็นเด็ก ๆ ต่อมาว่า “ไม่เป็น
ไรน้าน้อง พี่เล่นได้” ดูเหมือนเขาจะเอาอก
เอาใจผมมาก และจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าได้ทำอะไร
ไว้กับเด็ก ๆ อย่างผมเมื่อครั้งนานมาแล้ว

3

ก่อนการแข่งขันจะเริ่มขึ้น มีเสียง
หัวเราะดังมาจากรอบ ๆ สนามเมื่อร่างอ้วนอู
ของพี่พรลงไปเตะตะเต และมิเสียงตะโกนว่า
“เฮ้ย! ไอ้พรหรือนั้น ลงไปให้เกาะกะสนาม
เขาทำไมวะ” นี่ก็เป็นความปรารถนาของผม
ที่จะทำให้พี่พรได้รับความขมขื่น ผมให้เขา
ลงไปอ้อมริม ก่อนจะบอกเขาต่อมาเมื่อถึงเวลา
เล่นจริง ๆ ว่า “พี่พรเป็นตัวสำรองก็แล้วกัน
ดูทางโน้นเขาแข่งมาก” ผมเห็นพี่พรหน้าสลด
แต่ทำที่ไม่สนใจ

“ครั้งหลังขอพี่ลิ่งก็แล้วกัน” พี่พรเข้า
มาเกาะแขนผมก่อนจะเดินออกจากสนาม
ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคัก “ไอ้พร ปล่อย

เด็ก ๆ มันเล่นเถอะ” มีเสียงเย้ามาจากข้าง
สนามอีก

ครั้งแรกผ่านไป ยังไม่มีฝ่ายไหนได้
เสียประตูกัน

พี่พรมาอีกแล้วในระหว่างพักครึ่ง คราว
นี้เข้ามายืนข้าง ๆ ผม ที่กำลังวางตัวนักบอล
จะลงเล่น ผมกะแก้มือพี่พรอีก หวังจะให้เขา
นั่งแข็งกอยู่เพียงข้างสนาม แต่พอพบนิรันดรา
แว้ววออนแล้วผมก็พูดอะไรไม่ออก “ครั้งนี้ให้
พี่ลิ่งได้ยังละ ขอพี่ลิ่งเล่นด้วยคนนะ” พี่พร
เข้ามาเกาะแขนผมอีก ผมหวนระลึกนึกถึง
นักฟุตบอลที่ยิ่งใหญ่แห่งตำบลบ้านในอดีต
ที่ปักหลักยืนอยู่กลางสนามท่ามกลางเสียง
ไชโยโห่ร้อง แล้วก็หันมาบอก “เฮ้ย! พี่พรไป
เล่นกองหน้า” ตอนนั้นผมนึกว่าแพ้กข้างมัน
เถิด ยังไม่ถึงกับตกรอบ ขณะที่เพื่อน ๆ ผม
เข้ามากระซิบบอก “เอาพี่พรลงแน่หรือ...” และ
ผมพยักหน้า ทำให้พวกเขาขว่นเร

พี่พรเป็นนักฟุตบอลที่ยิ่งใหญ่ของ
หมู่บ้านเรานะ อย่าลืมนะ” ผมย้ำหนัก

ผมไม่ได้เห็นใจพี่พร หากแต่ทนนิรันดรา
แว้ววออนคู่กันไม่ได้ และลิ่งลงไปแล้ว ผมรู้ดี

ว่าพี่พรจะต้องยืนอยู่ท่ามกลางเสียงหัวเราะ
หยาบหยัน

เป็นอย่างนั้นจริงๆ พี่พรวิ่งหนีอวบ
เข้าอ่อน และถูกฝ่ายตรงข้ามชนปะทะเสีย
ล้มลุกคลุกคลาน

เกมแข่งขันเสร็จสิ้นไปแล้ว ฝ่ายเรา
ชนะหนึ่ง : ศูนย์ และพี่พรนั้นแหละเป็นคน
ยิงประตูให้เรา...

“ไอ้พร ฟลุคจนได้” เสียงพูดกันด้วยความ
ความตื่นเต้น “พี่พรเตะส่งเดชโหม่งประตูมัน
หลงทาง ฟลุคจริง ๆ โว้ย” เสียงพูดด้วยความ
ดีใจ หรือไม่ก็ “ประตูอะโรวะเฮงชวย นักบอล
อ้วนลูกก็ยังไม่ยอมให้ยิงเข้า”

จนจะหมดเวลาแล้ว ที่ลูกบอลบังเอิญ
ไปเข้าเท้าพี่พร ซึ่งยืนอยู่ตรงช่องว่างโอดเดี่ยว
และไม่มีใครสนใจ พี่พรพาลูกวิ่งไปด้วยความ
ป้อแป้ ขณะที่ประตูของฝ่ายตรงข้ามวิ่งถลัน
ออกมากองหลังของเขาก็ตกอยู่ในความประมาท
พี่พรใช้หัวรองเท้าที่มลูกมันกลิ้งผ่านหน้าแข้ง
ไหลเข้าประตูไป พี่พรทีมหัวรองเท้าเหมือนกับ
กับที่ทีมลูกใส่หน้าผมเมื่อครั้งหนึ่งนานมา
นั้น และแม้ว่ามันจะอ่อนแรงต่างกันมาก

มันก็ทำให้ฝ่ายเราเป็นฝ่ายชนะในที่สุด

ผมรู้ว่าไม่ใช่ “ลูกฟลุค” แต่เป็นความ
สามารถ เป็นความอดทน และเป็นการ
แนวแน่ที่เกิดขึ้นด้วยหัวใจอันเปี่ยมด้วยพลัง
เชื่อมั่นของพี่พรเอง ตรงนี้ทำให้ผมนึกถึงวัน
แห่งอดีตที่มีอยู่หลายครั้งที่เขาทำ “ลูกฟลุค”
แต่คนกลับมองไปว่ามีเกิดจากความสามารถ
ของเขาเอง ชีวิตก็เป็นอย่างนั้น จะหาอะไร
แน่ได้เล่าพี่พรเอ๋ย...

4

เป็นอันว่าผมได้พบว่าที่เคยหลงลืม
หล่นจากท้องฟ้าลงเหนือหลังคาบ้านของตน
เองแล้ว และได้พบว่ามันผูกเปลี่ยนรูปโครง
บอบซ้ำ อย่างสาแก่ใจผม

“คราวหน้าให้พี่ลิงอีกนะ” พี่พรว่า
ด้วยสีหน้าภูมิใจ

ผมนึกในใจ...“อย่าเลยพี่พรเอ๋ย...พี่
จะถูกหัวเราะเยาะเปล่า ๆ” แต่ก็พูดออกไป
ว่า “ครี๋ย คราวนี้มีจังหวะพี่พรต้องได้ลองอีก
พี่พรยังเล่นฟุตบอลไม่ตกเลย แรงตีกว่านี้
อีกหน่อยก็แจ๋ว”

พี่พรยิ้มกว้างจนแลเห็นแก้มยู่!

บริการถ่ายเอกสาร
 ราคาขอมเยา มีบริการทุกๆท่าน
 ที่ คึก 11, 12 คณะสังคมศาสตร์
 คณะศึกษาศาสตร์
 คึก 10 คณะวิทยาศาสตร์
 คึก 2 คณะมนุษยศาสตร์
 (ข้างห้องนำชาย)
 คึก 3 ไปรษณีย์ และศูนย์หนังสือ

มีบริการถ่ายเอกสารนอกสถานที่
 หากท่านผู้ใดจะใช้บริการของเรา
 เชิญติดต่อได้ที่คึก 2 คณะมนุษยศาสตร์
 (ข้างห้องนำชาย)
 ขอขอบคุณทุกๆท่านที่มาอุดหนุน

ท่าพระจันทร์

โทร. 222-3716

ขอแนะนำร้านใหม่
 ในเครือดอกหญ้า

เดอะ บุ๊ค พาเลซ

หน้าพระลาน

: 223-7280

ฝั่งตรงกันข้ามกับวัดพระแก้วข้างไปรษณีย์หน้าพระลาน
 จำหน่ายหนังสือต่างประเทศ พร้อมหนังสือภาษาไทย

อธิบดีพนักงานการ

จาก

ร้านสหกรณ์การศึกษาประสานมิตร

สัญญาซื้อขาย Identicar
ระบบป้องกันรถหาย

148/13 ถ.สุขสวัสดิ์ ราษฎร์บูรณะ กทม.

โทร. 427-7791

ท๊อป บูติก การเมนท์

ผลิตและจำหน่าย เสื้อผ้าสำเร็จรูปทุกชนิด

ติดต่อที่ คุณสมบูรณ์ วัฒนล้ำเลิศ

GH 9 อินทราเซฟเวย์ ถ.ราชปรารภ ประตูน้ํา กทม.10400

โทร. 2527259, 2524640-9 Xet 141

รับเจียรนัยพลอยทุกชนิด มีพลอย, เพชรรัสเซีย

ทุกแบบ, ทุกขนาดจำหน่าย

ติดต่อคุณเลิศศิริ เกียรติถนอมกุล 25/2 ถ.สวนผัก

แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กทม.

ขอขอบคุณ

ขอขอบพระคุณเจ้าของบทความ บทประพันธ์ และเรื่องสั้น ที่ได้นำเรื่องของท่านมาลง โดยมีได้บอกกล่าว ดังมีรายนามดังนี้

- ปะการัง “ความในใจถึงคนหนุ่มสาว”
- วิทยากร เชียงกุล บทกวีจากหนังสือ มายา
- ชมรมพุทธศิลป์ศึกษาและประเพณี สโมสรนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ “ตะวันรอน” จากหนังสือตะวันรอนก่อนจะลับฟ้า
- สุจิต คงกะพัน “นักศึกษาหายไปไหน” จากนสพ.มติชนรายวันพฤษภาคมที่ 27 ตุลาคม 2526 หน้า 5
- “กิจกรรมนักศึกษา” จากหนังสือปฐมนิเทศน์ 22
- “คุณอยากมีเพื่อนใหม่” จากหนังสือรู้จักชีวิต
- “บทเรียนก่อนการเดินทาง” จากจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งมาถึงคนทำหนังสือ
- อัศศิริ ธรรมโชติ “วันเวลาของ “ดารา”” จากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด ฟุตบอลบ้านนอก

หนังสือฉบับเพื่อนใหม่

องค์การนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปี 2530

ที่ปรึกษา : อาจารย์ปรีดา อ้วนล้ำ

กรวิษณุ ชูโชติ

สาธณียากร : เสก

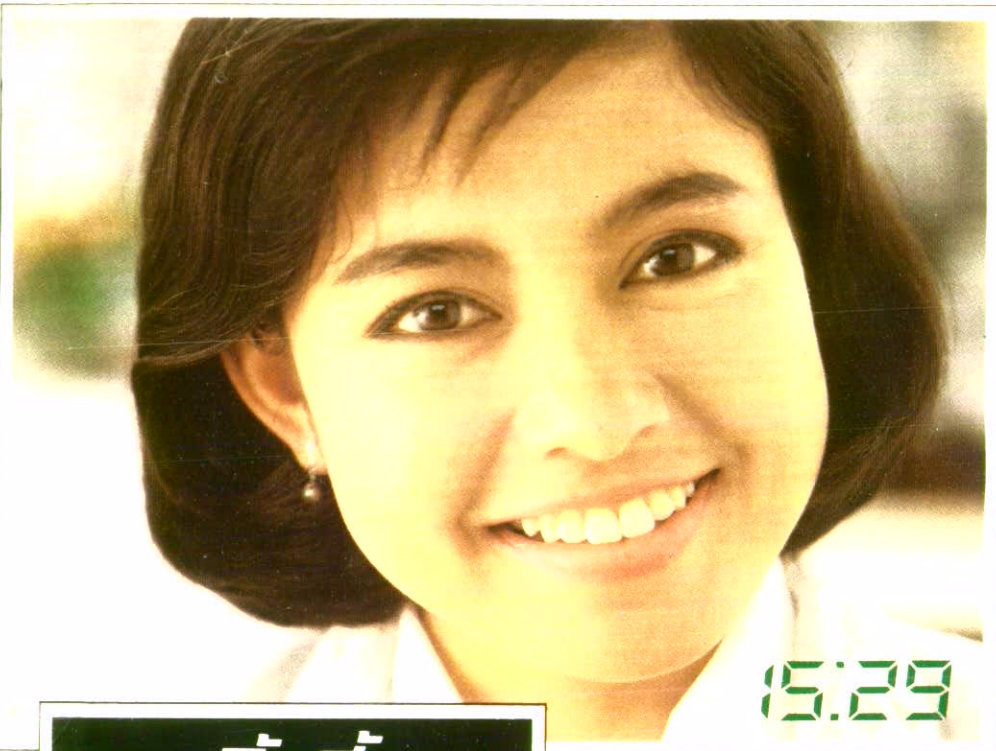
ฝ่ายหาเนื้อหา : พีจี กุ้ง โหนย จิ้งจก หนัน

ฝ่ายภาพ :

ขอขอบคุณ : ทุก ๆ คนที่ให้ความร่วมมือ ให้ความช่วยเหลือ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ถนนสุขุมวิท 23 พระโขนง

**ยิ้มนี้
ยังสดใส
เช่นยิ้มแรก**

รอยยิ้มต้อนรับที่สดใสเช่นนี้ คุณจะได้พบพร้อม
บริการที่สำหรันำ สะดวก รวดเร็ว ตามที่คุณต้องการ
จากพนักงานผู้มีประสิทธิภาพของธนาคารสิกรไทย
ซึ่งจะยิ้มต้อนรับสดใสตลอดวัน ตลอดเวลา จาก
ยิ้มแรกจนยิ้มนี้ ด้วยยินดีและเต็มใจที่มีโอกาสให้
บริการคุณอย่างเต็มที่ เพื่อคุณจะได้ยิ้มได้สดใสเช่นกัน
เมื่อใช้บริการของเรา

ธนาคารสิกรไทย
บริการทุกระดับประทับใจ

